Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Νοεμβρίου 1899 Ἔτος 21ον. — Ἀριθ. 47

Αἱ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 372)

Αἱ μονομαχίαι ἀπεφασίσθησαν. Πρῶτος ὁ ἰατρὸς θὰ ἐμονομάχει μὲ τὸν μαρκήσιον, καὶ τὴν ἐπαύριον ὁ ὑπολοχαγὸς Δαρσιὲ θὰ συνηντᾶτο καὶ αὐτὸς ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς μὲ τὸν ἴδιον ἀντίπαλον.

Ὁ Λεντού, ὡς προσβεβλημένος, εἶχε τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς τοῦ ὅπλου· καὶ ἐξέλεξε τὸ πιστόλιον.

Τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν, οἱ ἀντίπαλοι, συνοδευόμενοι ὑπὸ τῶν μαρτύρων των καὶ ἑνὸς ἄλλου ἰατροῦ, ἐξῆλθον κρυφίως τῆς πόλεως καὶ μετέβησαν εἰς γειτονικόν τι δασύλλιον, ὅπου ἤλπιζον ὅτι δὲν θὰ ἡνωχλοῦντο ἀπὸ κανένα.

Ἐξ ἄλλου, ὁ Ρενώ, πληροφορηθεὶς τὰ καθέκαστα ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ, ἀπεφάσισε νὰ παρευρεθῇ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν μονομαχίαν, διὰ νὰ μάθῃ ταχύτερον τὸ ἀποτέλεσμα, καὶ ἠκολούθησε μακρόθεν τοὺς ἀξιωματικούς.

Ἐζήτησαν καὶ εὗρον ταχέως τὸ κατάλληλον μέρος· κατόπιν οἱ μάρτυρες ἐγέμισαν τὰ πιστόλια, ἐμέτρησαν τὴν ἀπόστασιν, ὥρισαν διὰ κλήρου τὰς θέσεις, καὶ τέλος παρέταξαν τοὺς ἀντιπάλους.

Τὸ σύνθημα τοῦ πυροβολισμοῦ ἐδόθη. Σχεδὸν χωρὶς νὰ σκοπεύσῃ, ὁ ἰατρὸς ἔρριψε τὸ πιστόλι του, ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχε τὸν μαρκήσιον. Ὁ Λουδοβίκος ἐπυροβόλησεν εἰς τὸν ἀέρα.

Ἐν τούτοις, οἱ μάρτυρες ἐνόμισαν ὅτι εἷς τῶν ἀντιπάλων θὰ ἐπληγώθη, διότι, εὐθὺς μετὰ τὸν πυροβολισμόν, ἠκούσθη κραυγὴ πόνου καὶ θροῦς κλάδων μετατοπιζομένων. Ἀλλὰ καὶ οἱ δύο ἦσαν σῶοι καὶ ὑγιεῖς. Ὁ Λεντού, ἀγνοῶν τὸν κανόνα τῆς μονομαχίας, καθ' ὃν ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς ἀντιπάλους ἡ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς συνομιλία, ἐπροχώρησε πρὸς τὸν μαρκήσιον, ἐν ᾧ οἱ μάρτυρες ἐγέμιζαν τὰ ὅπλα ἐκ νέου, καὶ τῷ εἶπε:

—Σᾶς εἶδα καλὰ ποῦ ἐπυροβολήσατε εἰς τὸν ἀέρα, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ ἐπαναληφθῇ αὐτό, διότι ἐπιθυμῶ νὰ γίνῃ μονομαχία σοβαρά.

—Πολὺ καλά, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Νοαρμών· ἐν τούτοις θά μ' ἔτυπτεν ἡ συνείδησις ἂν σας ἐφόνευα, χωρὶς νὰ γνωρίζω κἂν διατί.

—Πῶς; δὲν γνωρίζετε διατί; Καὶ λησμονεῖτε τὴν ὕβριν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἐκάματε;...

—Ποίαν ὕβριν; ἠρώτησεν ἔκπληκτος ὁ μαρκήσιος.

—Μ' ἐγελοιοποιήσατε!

—Ποῖος σᾶς το εἶπε;

—Ὁ ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔφερνε τὸ φαγητὸν κατὰ τὸ διάστημα τῆς κρατήσεώς μου· αὐτός μου εἶπεν ὅτι μ' ἐκάματε τὸ παίγνιον ὅλης τῆς πόλεως.

—Καὶ ἐπιστεύσατε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, χωρὶς νὰ ζητήσετε ἄλλας πληροφορίας;

—Ὁμολογῶ ὅτι ἔσπευσα... ἴσως ἔχω καὶ ἄδικον.

—Λοιπόν, ἀγαπητέ μου συνάδελφε, ἔπρεπε νὰ μ' ἐρωτήσετε τί συμβαίνει· ἐσυνείθισα νὰ λέγω πάντοτε τὴν ἀλήθειαν, σᾶς βεβαιῶ δὲ ὅτι δὲν ὡμίλησα διὰ σᾶς εἰς κανένα.

—Τότε λοιπόν, εἶπεν ὁ Λεντού, προχωρῶν πρὸς τοὺς μάρτυρας, εἶνε περιττὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ μονομαχία.

—Νομίζω.

—Τὴν χεῖρά σας, ἀγαπητέ μου συνάδελφε.

—Μετὰ πάσης χαρᾶς καὶ ἐξ ὅλης καρδίας, φίλτατε.

Οἱ δύο ἄνδρες ἀντήλλαξαν θερμὴν χειραψίαν· οἱ δὲ μάρτυρες, περιχαρεῖς, ἐδήλωσαν ὅτι δὲν ἔμενε πλέον εἰμὴ ἡ ἐπισφράγισις τῆς συμφιλιώσεως δι' ἑνὸς φαιδροῦ προγεύματος.

Ὁ μαρκήσιος ἐπεκρότησε τὴν ἰδέαν ταύτην.

Ὁ ἰατρός, τὸν ὁποῖον εἶχον παραλάβει διὰ νὰ περιποιηθῇ ἐν ἀνάγκῃ τοὺς τραυματίας, παρουσιάσθη ἔξαφνα καὶ εἶπε πρὸς τὸν Λεντού:

—Εὑρέτε ποῖον ἐπληγώσατε;

—Ὄχι. Μὰ πῶς; ἐπλήγωσα κανένα;

—Μάλιστα· ἀπεκόψατε τὸ ἄκρον τῆς μύτης ἑνὸς περιέργου...

Ἐν ᾧ ἐπρογευμάτιζαν ὅλοι μαζὶ εἰς τὸ Ἑστιατόριον τῶν ἀξιωματικῶν, ὁ ἰατρὸς Λεντοὺ ἠρώτησε διατὶ δὲν ἐφαίνετο ὁ ὑπηρέτης, ὁ ὁποῖος τοὺς ὑπηρέτει συνήθως.

—Δυστυχία του, κύριέ

« Ἔγιναν ἐντελῶς ἀγνώριστοι » (Σελ. 378, στήλ. γ'.)

μου! ἀκεκρίθη ὁ ξενοδόχος. Ἔπαθε μεγάλη συμφορὰ ὁ κακόμοιρος· τοῦ ἔκοψαν τὴν ἄκρη τῆς μύτης.

— Ἀ! ἄ! ἔκαμεν ὁ Δαρσιέ· ἐλᾶτε μαζί μου, Λεντού· εἶσθε ἰατρός, θὰ τὸν θεραπεύσετε, κ' ἐγὼ θὰ σας χρησιμεύσω ὡς βοηθός.

Μετά τινας ἐρεύνας, οἱ δύο ἄνδρες εὗρον τὸν Ρενώ.

—Πλησίασε, φίλε μου, τῷ εἶπε προσηνέστατα ὁ ἰατρός· μὴν φοβᾶσαι καὶ δὲν εἶνε τίποτε· θὰ σου δώσω ἐγὼ ἕνα ἰατρικό, ποῦ θὰ σε θεραπεύσῃ ἀμέσως.

Ὁ Ρενὼ ἐκλησίασεν ἀνύποπτος.

Ἀμέσως τότε ὁ ὑπολοχαγός, ὁ ὁποῖος ἐκρατοῦσεν ἕνα γερὸ μπαστοῦνι, ἐπέπεσε κατ' ἐπάνω του, ἐξαφνικὸς ὡς θύελλα, καὶ τὸν ἄρχισε τέτοιες μπαστουνιές, ποῦ ὁ Ρενὼ τὰ ἔχασε καὶ δὲν ἠμπόρεσε οὔτε νὰ φύγῃ, οὔτε νὰ φυλαχθῇ.

—Φίλτατε, ἔλεγεν ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἰατρός· αὐτὸ εἶνε τὸ δραστικώτερον φάρμακον· θὰ σε σώσῃ ἀπὸ τὴν συμφόρησιν, διὰ τῆς ταχείας κυκλοφορίας τοῦ αἵματος. Ὅσῳ μεγαλητέρα δόσις, τοσῷ μεγαλητέρα ὠφέλεια.

Ὁ Δαρσιὲ ἐκουράσθη πλέον νὰ κτυπᾷ καὶ ἔπαυσεν· ἀλλὰ αἱ ὠρυγαὶ τοῦ Ρενὼ δὲν εἶχαν τέλος...

Πρὶν τὸν ἀφίσουν, ὁ Λεντού τῷ ἔδωσε καὶ τὴν ἑξῆς ἰατρικὴν συμβουλήν:

—Φοβοῦμαι, ὅτι τὸ κλίμα αὐτῆς τῆς πόλεως δέν σε σηκόνει. Ἂν ὁ στρατάρχης μάθῃ τὴν διαγωγήν σου, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θά σε στείλῃ πρὸς θεραπείαν... εἰς τὴν φυλακήν. Σὲ συμβουλεύω λοιπὸν νὰ φύγῃς ἀπὸ ἐδῶ τὸ γρηγορώτερο, καὶ νὰ μὴν ξαναφανῇς 'στὰ μάτια μας.

Ὁ Ρενὼ δὲν ἀπεκρίθη λέξιν καὶ ἔφυγε χωλαίνων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.

ΟΠΟΥ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΠΡΟΟΥΝ ΕΛΑΧΙΣΤΑ ΩΦΕΛΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΠΙΤΗΔΕΙΟΥΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΥΣ.

Ὁ Ρενὼ ἀπῆλθε πολὺ ὀλίγον ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὸ οἰκτρὸν ἀποτέλεσμα τῶν ραδιουργιῶν του.

Κακοτυχία ἀπαραδειγμάτιστος τὸν παρηκολούθει καὶ τὸν ἔκαμνε νὰ δρέπῃ διαρκῶς τοὺς πικροτέρους καρποὺς ἀπὸ πᾶσάν του ἐνέργειαν. Ἡ ἀπώλεια τῆς μύτης του προπάντων τὸν ἐλύπησεν ὑπερβολικά· ἐκτὸς τῆς ἀθυναμίας, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο πρὸς τὸ σημαντικὸν τοῦτο αἰσθητήριον ὄργανον, ἐσυλλογίζετο ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς πολὺ εὐκολα θὰ νεγνωρίζετο, διότι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνθρώπων, τῶν ἐστερημένων ὀσφαντηρίου, εἶνε φυσικὰ πολὺ περιωρισμένος.

Συντετριμμένος καὶ ἀπογοητευμένος, ὁ δυστυχὴς ἔσπευσε πρὸς συνάντησιν τοῦ ἀξιολόγου συντρόφου του.

Ὁ Μπρόουν δὲν εἶχε τολμήσῃ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Ταρραγόναν, φοβούμενος, καὶ δικαίως, μήπως ἡ προφορά του, τὴν ὁποίαν ἦτο ἀδύνατον, ὅπως εἰς κάθε Ἄγγλον, νὰ μεταβάλῃ, ἤθελε προδώσῃ τὴν ἐθνικότητά του, καὶ τότε βεβαίως θὰ συνελαμβάνετο καὶ θὰ ἐτουφεκίζετο ὡς κατάσκοπος.

Ὁ πρώην δικηγόρος ἦτο, βλέπετε, ὄχι μόνον ἄπληστος ἀλλὰ καὶ συνετὸς εἰς τὸν ἴδιον βαθμόν, καὶ πάντοτε, ἐφ' ὅσον δὲν ἔκρινε τὴν παρουσίαν του ἀπαραίτητον, ἔμενε παράμερα, μὴ θέλων νὰ βλέπῃ κινδυνευούσαν ὑπὲρ τὸ δέον τὴν πολύτιμον ζωήν του ἢ τὴν ἐλευθερίαν του.

Διὰ τοῦτο εἶχεν ἐγκατασταθῆ μακρὰν τῆς πόλεως, εἰς μικρόν τι χωρίον, ὅπου ὁ πρώην οἰκονόμος τῶν Νοαρμὼν θὰ ἐπήγαινε νὰ τὸν εὕρῃ, διὰ νὰ τῷ ἀναγγείλῃ τὴν ἐπιτυχίαν—ἢ τὴν ἀποτυχίαν,—τῆς ἐντίμου ἐπιχειρήσεως.

Πρὸς μεγάλην δυσαρέσκειαν τοῦ Ρενώ, ὁ Μπρόουν ὑπεδέχθη δι' ἀνευλαβοῦς καὶ ἀκρατήτου γέλωτος τὴν διήγησιν τῶν συμφορῶν καὶ τῶν δυστυχημάτων τοῦ συνεταίρου του, καὶ ἐδήλωσαν ὅτι σπανίως ἤκουσεν εἰς τὴν ζωήν του διασκεδαστικωτέραν ἱστορίαν.

—Ἐν τούτοις, διεμαρτυρήθη ὁ παγκόσμιος, δὲν βλέπω εἰς ὅλα αὐτὰ τίποτε ἄξιον τόσου γέλωτος· ἐγὼ ἐκινδύνευσα πρὸς χάριν σας...

—Ἀστειότατον!.. ἐψιθύρισεν ὁ Μπρόουν, συνεχίζων τὸν γέλωτά του.

—Πῶς εἴπατε;

—Εἶπα... ὅτι... εἶπα... ἀστειότατον! ... ἀπεκρίθη ὁ δικηγόρος.

Ἀπὸ τὰ γέλια, ἡ ἀναπνοή του ἐκόπη τὸ αἷμα ἀνῆλθεν εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐχρωματίσθη μὲ ὅλας τὰς ἀποχρώσεις τοῦ ἐρυθροῦ· εἰς τὸ τέλος ἔγινεν ἰόχρουν βαθύ· ἐνόμιζες ὅτι ὁ χονδρὸς Ἄγγλος θὰ ἐξερρηγνύετο μετ' ὀλίγον ὡς βόμβα.

—Μὰ κύριε Μπρόουν! εἶπεν ὁ Ρενὼ αὐστηρῶς· ἡ συμπεριφορά σας μοῦ φαίνεται πολὺ ἀνάρμοστος.

—Σᾶς παρακαλῶ, εἶπεν ὁ Ἄγγλος, μὴ μεταχειρίζεσθε τοιοῦτον ὕφος πρὸς ἐμέ, μίστερ Ρενώ! Δέν με τρομάζει καθόλου, τὸ γνωρίζετε πολὺ καλά.

—Μὰ ἐπιτέλους...

—Ἠθέλατε νὰ ἐνεργήσετε μόνος σας· ἐγώ σας ἄφισα ἐλεύθερον, καί, κατὰ τὸ σύνηθες, ἐκάματε μιὰ τρύπα 'στὸ νερό.

—Κύριε Μπρόουν...

—Πῶς; ἰσχυρίζεσθε ὅτι ἐπετύχατε;

—Ὄχι, ἀλλά...

—Τότε λοιπὸν μὴν ἐπιμένετε, καὶ ὁμολογήσατε ὅτι εἶσθε ἀδέξιος.

—Ἤθελα νὰ ἔβλεπα τί θὰ ἐκάμνατε σεῖς, ἂν εἴσθε εἰς τὴν θέσιν μου.

—Νὰ εἶσθε βέβαιος, ὅτι ἐγὼ θά τα ἐκατάφερνα πολὺ καλλίτερα· τουλάχιστον δὲν θὰ ἔχανα τὴ μύτη μου.

—Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὑπέλαβεν ὁ Ρενὼ στενάζων, ὅτι ἀπετύχαμεν καὶ πάλιν.

—Ναί· ἀλλ' ἂς μὴ ἀπελπιζώμεθα.

—Τί θὰ κάμωμεν τώρα;

—Ἀφίσατέ με νὰ σκεφθῶ.

—Θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ ὑπάγετε εἰς Ταρραγόναν;

—Βεβαίως· καὶ νομίζω ὅτι εὕρηκα ἕνα τρόπον, διὰ νὰ μὴ ἀναγνωρισθῶ ἀπὸ τὴν προφορά μου.

—Τί τρόπον;

—Θὰ μεταμορφωθῶ εἰς ἐπαίτην γέροντα, κωφάλαλον· κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, βλέπετε. . .

— Ἀμὴ ἐγώ; ἠρώτησεν ὁ Ρενώ.

— Σᾶς πειράζει νὰ σκεπάσετε τὸ διακεκριμένον σας πρόσωπον,—τώρα μάλιστα πάρα πολὺ διακεκριμένον...—μὲ μίαν ψεύτικην γενειάδα;

—Ὄχι βέβαια.

— Λοιπόν· ἂς μεταμορφωθῶμεν πρῶτα εἰς ἐπαίτας, καὶ κατόπι θά σας ἀνακοινώσω τὰ σχέδιά μου. Ἄ, αὐτὴν τὴν φορὰν ἐλπίζω ὅτι θὰ εἴμεθα εὐτυχέστεροι.

Οἱ δύο ἀλιτήριοι προέβησαν ἄνευ ἀναβολῆς εἰς τὴν μετεμφίεσιν, καὶ ἔγιναν ἐντελῶς ἀγνώριστοι.

Ὁ Μπρόουν ἐκένωσε τὸ περιεχόμενον τῆς ταμβακοθήκης του εἰς ποτήριον ὕδατος, καὶ ὅταν ἡ κόνις ἐμούσκευσεν ἀρκετά, ἔχρισε τὸ πρόσωπόν του, τὸ ὁποῖον προσέλαβεν ἀμέσως χρῶμα βαθὺ μελαγχρινόν. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἔδαψε τὰς χεῖράς του, τὸν λαιμόν του καὶ τὰς ἐρυθρὰς φαβορίτας του.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire

ΜΙΑ ΕΠΙΓΡΑΦΗ

Εἰς τὰ περίχωρα τῶν Παρισίων ὑπάρχει κῆπος, ἐπὶ τῆς ἐξωθύρας τοῦ ὁποίου ἀναγινώσκεται ἡ ἑξῆς παράδοξος ἐπιγραφή:

«*Ὁ κῆπος οὗτος δίδεται ὡς δῶρον εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος εἶνε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν τύχην του.*

Διαβάτης, θελήσας νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς σπανίας ταύτης εὐκαιρίας εἰσῆλθε μίαν ἡμέραν καὶ ἐζήτησε τὸν ἰδιοκτήτην.

— Τί με θέλετε;

— Ἦλθα νὰ μου χαρίσετε τὸν κῆπον.

— Εὐχαρίστως· λοιπὸν εἶσθε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν τύχην σας;

— Εἶμαι ἐντελῶς εὐχαριστημένος· ὁ κῆπός σας ἐπομένως μοῦ ἀνήκει καὶ πρέπει νὰ μού τον δώσετε.

Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ κήπου ἐμειδίασε καὶ ἀπήντησε:

— Δέν το πιστεύω, ἀγαπητέ μου κύριε. Ἂν ἦσθε πράγματι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν τύχην σας, βεβαίως δὲν θὰ εἴχατε ἀνάγκην ἑνὸς ξένου κήπου.

Συγχρόνως ἐφιλοδώρησε τὸν ἐπισκέπτην μὲ ὀλίγα ἄνθη καί του ἔδειξε τὴν θύραν, διὰ νὰ ἐξέλθῃ τὸ γρηγορώτερον.

———*———

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΤΟ ΚΛΙΜΑ

ΣΩΣ νὰ μὴ σας ἐφάνησαν ἀρκετὰ ὅσα σᾶς εἶπα προχθὲς περὶ τοῦ ἀθηναϊκοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἴσως νὰ ἐγεννήθη εἰς τὸ πνεῦμά σας ἡ ἀπορία: Μόνον ὑπὸ ὀπτικὴν ἔποψιν, μόνον ὑπὸ ἔποψιν ὡραιότητος ἐξετάζεται ἡ ἀτμόσφαιρα ἑνὸς τόπου; Ὄχι βέβαια. Ὑπάρχει καὶ ἄλλη ἔποψις ἀκόμη σπουδαιοτέρα· μία ἔποψις, ἡ ὁποία δὲν σχετίζεται μόνον μὲ τὴν ὅρασιν ἀλλὰ μὲ τὴν αἴσθησιν ἐν γένει, καὶ ἡ ὁποία ὡς ὄργανον ἐξετάσεως δὲν ἔχει ἁπλῶς τὸν ὀφθαλμόν, ἀλλ' ὁλόκληρον τὸ αἰσθανόμενον σῶμα, ἀκόμη δὲ — χάριν μεγαλητέρας ἀκριβείας,—καὶ μερικὰ ἐργαλεῖα, π. χ. τὸ θερμόμετρον, τὸ βαρόμετρον, τὸ ὑγρόμετρον, τὸ βροχόμετρον. . . Σήμερον λοιπὸν πρόκειται νὰ συμπληρώσωμεν ὅσα εἴπομεν ἤδη, ἐξετάζοντες τὴν ἀτμοσφαιρικὴν κατάστασιν, μὲ ἄλλους λόγους τὸ κλίμα τῶν Ἀθηνῶν.

Αἱ Ἀθῆναι εὑρίσκονται ἐπὶ τῆς 38ης μοίρας βορείου πλάτους (ἂν θέλετε μάλιστα ἀκριβέστερον τὴν γεωγραφικήν των θέσιν, ὅπως θά σας τὴν ἔγραφεν ὁ Ἰούλιος Βὲρν εἰς κανὲν μυθιστόρημά του, ἰδού: Βόρειον πλάτος: 37° 57' —Ἀνατολικὸν μῆκος: 47° 22'.) Εὑρίσκονται ἑπομένως ἐν πλήρει εὐκράτῳ ζώνῃ, ἀπέχουσαι τόσον ἀπὸ τὸν Ἰσημερινὸν—τὸ κέντρον τῆς διακεκαυμένης,— ὅσον καὶ ἀπὸ τὸν Πόλον,—τὸ κέντρον τῆς κατεψυγμένης. Ἀλλ' αὐτὸ δέν μας λέγει σχεδὸν τίποτε. Μόνη ἡ γεωγραφικὴ θέσις, καθὼς γνωρίζετε, δὲν προσδιορίζει τὸ κλίμα ἑνὸς τόπου. Τοῦτο ἐξαρτᾶται πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὴν φύσιν τοῦ ἐδάφους καὶ ἀπὸ τὸ ὕψος του ἐκ τῆς θαλάσσης. Παραδείγματος χάριν, εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀφρικῆς κάμνει περισσοτέραν ζέστην ἢ παντοῦ ἄλλοῦ, διότι ἡ ἄμμος θερμαίνεται εὐκολώτερα ἀπὸ τὰ δάση, ἀπὸ τὰ ὕδατα καὶ ἀπὸ τὰ ὄρη, καὶ διότι τὸ ἔδαφος εὑρίσκεται εἰς τὸ αὐτὸ σχεδὸν ἐπίπεδον τῆς θαλάσσης. Ἐν γένει τὰ ὀρεινὰ μέρη εἶνε ψυχρότερα ἀπὸ τὰ πεδινὰ—τοῦ αὐτοῦ πλάτους, ἐννοῶ,—καὶ τὰ γυμνὰ θερμότερα ἀπὸ τὰ δενδρόφυτα. Τώρα, ἂν ἔχετε πρόχειρον καμμίαν ὑδρόγειον σφαῖραν, θέσατε τὸν δάκτυλόν σας ἐπὶ τῶν Ἀθηνῶν, καὶ περιστρέψατε τὴν σφαῖραν ἅπαξ περὶ τὸν ἄξονά της. Θὰ συναντήσετε διαδοχικῶς ὅλους τοὺς τόπους τοὺς ἔχοντας τὸ αὐτὸ πλάτος μὲ τὰς Ἀθήνας, ὅλους δηλαδὴ τοὺς εὑρισκομένους ἐπὶ τοῦ 38ου παραλλήλου κύκλου. Ἀλλὰ μὴ νομίσετε, ὅτι εἰς κανένα ἐκ τῶν τόπων αὐτῶν θὰ συναντήσετε τὸ ἀθηναϊκὸν κλίμα. Παρετηρήθη ὅτι ἡ θερμοκρασία τῶν Ἀθηνῶν, — τῶν ὁποίων τὸ ὕψος ἐκ τῆς θαλάσσης εἶνε κατὰ μέσον ὅρον 100 μέτρα, —ὑπερβαίνει τὴν μέσην, τὴν κανονικὴν οὕτως εἰπεῖν θερμοκρασίαν τῶν τόπων τοῦ 38ου παραλλήλου, τὸν μὲν χειμῶνα κατὰ δύο βαθμοὺς Κελσίου, τὴν δὲ ἄνοιξιν καὶ τὸ φθινόπωρον κατὰ τρεῖς, τὸ δὲ θέρος κατὰ τέσσαρας. Ἡ ἀναλογία αὕτη σημαίνει, ὅτι ὁ χειμὼν εἰς Ἀθήνας δὲν εἶνε ποτὲ δριμύς, ἀφ' οὗ σπανιώτατα χιονίζῃ, καὶ τὸν ψυχρότατον ἀκόμη Ἰανουάριον, ἡ θερμοκρασία οὐδέποτε κατέρχεται χαμηλότερα τῶν 8 βαθμῶν Κελσίου. Ἡ ἰδία ἀναλογία μᾶς λέγει, ὅτι τὸ ἀθηναϊκὸν θέρος εἶνε θερμότερον τοῦ δέοντος· καὶ πραγματικῶς, ἡ θερμότης τοῦ θέρους εἶνε ἐνίοτε ἡ ἰδία μὲ τὴν τῶν τροπικῶν. Ἀλλ' αἱ ἀνυπόφοροι αὗται ἡμέραι εἶνε ὀλίγισται, καὶ ἐν γένει ἡ θερμότης τοῦ θέρους μετριάζεται ἐπαισθητῶς ἀπὸ τοὺς πνέοντας ἀνέμους, προπάντων δὲ ἀπὸ τὸν δυτικὸν καὶ τὸν νοτιοδυτικόν, τὸν πληροῦντα τὴν χώραν δροσερᾶς καὶ ὑγιεινῆς θαλασσίας αὔρας.

Ἔλαβα ἤδη ἀφορμὴν νά σας εἴπω, ὅτι αἱ ἡμέραι καθ' ἃς δὲν φυσᾷ ἄνεμος εἰς τὰς Ἀθήνας, μᾶλλον ἢ ἧττον ἰσχυρός, μετροῦνται εἰς τὰ δάκτυλα. Ἰδοὺ τώρα κατὰ ποίαν περίπου ἀναλογίαν πνέουν οἱ διάφοροι ἄνεμοι: Ὁ βόρειος 37 ἡμέρας τὸ ἔτος, ἄλλας τόσας δὲ ὁ δυτικός· ὁ βορειανατολικὸς 100 ἡμέρας· ὁ νότιος 40 ἡμέρας, καὶ ὁ νοτιοδυτικὸς 108. Ἐννοεῖται ὅτι αἱ βασιλεῖαι αὗται τῶν ἀνέμων δὲν εἶνε συνεχεῖς καὶ ὡρισμέναι· ἀπεναντίας παρατηρεῖται ἡ μεγαλητέρα ἀταξία εἰς τὴν διάρκειάν των καὶ εἰς τὴν διαδοχήν, εἶνε δὲ τῳόντι κάτι τι καταπληκτικὸν εἰς τὰς Ἀθήνας αἱ αἰφνίδιαι μεταβολαὶ τοῦ καιροῦ καὶ αἱ κυμάνσεις τῆς θερμοκρασίας. Αἱ ὧραι τοῦ ἔτους κατανταῖ νὰ μὴ ἔχουν καμμίαν σημασίαν, καὶ νὰ βλέπετε ἡμέρας χειμῶνος ἐν θέρει, καὶ ἡμέρας θέρους ἐν χειμῶνι. Συμβαίνει μάλιστα πολλάκις μεταβολαὶ ἀποτομώτατα νὰ γίνουν ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Τοῦτο δὲν εἶνε ἴσως πολὺ καλὸν ὑπὸ ὑγιεινὴν ἔποψιν, διότι τὸ αἰφνίδιον καταλαμβάνει ἀπροφυλάκτους τοὺς ἀνθρώπους καί τους προσβάλλει εὐκόλως. Ἀλλὰ δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἀρνηθῇ ὅτι ἡ ποικιλία εἶνε πάντοτε ὡραία, ὅτι ἡ μονοτονία τῶν θερινῶν καυμάτων διακόπτεται εὐχαρίστως ἀπὸ μερικὰς ἡμέρας ψυχροτέρας, καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀπολαυστικώτερον πρᾶγμα ἀπὸ τὰς λαμπρὰς, τὰς ἐξαισίας ἐκείνας ἡμέρας τοῦ χειμῶνος, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὴν ἀληθῆ ἀθηναϊκὴν ἄνοιξιν.

Ἐν γένει τὸ κλίμα τῶν Ἀθηνῶν εἶνε εὐκραές, ξηρόν, ἀρκετὰ ὑγιεινόν, καὶ πολὺ εὐχάριστον. Ἄνοιξις αἰώνια δὲν βασιλεύει βέβαια· ἀλλ' οὔτε τὸ θέρος εἶνε σχετικῶς ἀνυπόφορον, οὔτε πολὺ μᾶλλον ὁ χειμών. Ὀλίγας μόνον ἡμέρας εἰμπορεῖ νὰ εἴπῃ ὁ ἀθηναῖος, ὅτι ὑποφέρει ἀπὸ ζέστην ἢ ἀπὸ ψῦχος. Οὔτε πάγοι, οὔτε ὁμίχλαι, οὔτε χιόνες. Ἡ ὑγρασία εἶνε κάτι τι ἄγνωστον. Ἀλήθεια βρέχει συχνά, καὶ κατὰ μέσον ὅρον περὶ τὰς 80 ἡμέρας τὸ ἔτος. Ἀλλὰ τὸ ἔδαφος, ὡς ἐκ τῆς φύσεώς του, δὲν διατηρεῖ ὑγρασίαν, ξηραινόμενον εὐκολώτατα ἀπὸ τὰς θερμὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, καὶ εἰς τὴν πνοὴν τῶν ἀνέμων ἡ ἀτμόσφαιρα ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τοὺς ὑδρατμοὺς καὶ ἐπανακτᾷ ὅλον τὸ εὐεργετικόν της ὀξυγόνον.

Ὅλα καλά· ἀλλὰ—θὰ ἐρωτήσῃ κανείς,— ἡ αἰωνία σκόνη καὶ κάποτε ἡ λάσπη δὲν εἶνε μία πληγή;... Ναί· ἀλλ' ὅταν ἀγαπᾷ κανεὶς ἕνα τόπον, καὶ τὰ ἐλαττώματά του τῷ φαίνονται προτερήματα. Ἤκουσα γηγενῆ Ἀθηναῖον νὰ μου ἐκθειάζῃ ὡς κάτι τι ἔκτακτον τὸ θέαμα τῆς σκόνης, ὅταν τὴν στροβιλίζῃ ὁ ἄνεμος καὶ την ἀνυψόνῃ εἰς νέφη,—φαίνεται ὅτι αὐτὸς δὲν εἶχε στείλῃ ἀπάντησιν εἰς τὴν Η' Κυριακήν,—καὶ πρὸ τῆς λάσπης, ἡ ὁποία κατὰ τὰς βροχερὰς ἡμέρας καλύπτει τὰς ὁδούς, νὰ νακράζῃ:

—Τί τόπος! τί τόπος! καὶ τὴ λάσπη του ἀκόμη σοῦ ἔρχεται νὰ τὴ φᾷς μὲ τὸ χουλιάρι!

Ὁμολογῶ, ὅτι ἡ λεπτὴ κόνις τῶν Ἀθηνῶν, βρεχομένη, μεταβάλλεται εἰς ἕνα πολτὸν ὑποκίτρινον, εὐγενῆ, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει καμμίαν ὁμοιότητα μὲ τὸν μαῦρον βόρβορον ἄλλων πόλεων, καὶ ὁ ὁποῖος πολὺ ὁμοιάζει μέ... κρέμαν. Ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν γεῦσίν του, τί νά σας εἴπω, δέν τον ἐδοκίμασα ποτέ.

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΕΛΙΔΩΝ ΚΑΙ ΚΟΡΩΝΗ

(Μῦθος Αἰσώπου.)

Τοῦ Μαρτιοῦ τὸ χελιδόνι,
Μὲ τὴ φλύαρή του γλῶσσα,
Λέει 'στὴν ἀσχημη κορώνη:
«Ἔχω ἰδῇ 'στὸν κόσμο τόσα
Ζῷα καὶ πουλιά, κανένα
Ἄσχημ' ὅμως σὰν ἐσένα!
—Χελιδόνι μου, γνωρίζω
Τοῦτο μόνο νὰ σου εἰπῶ:
Ὅτι ἐγὼ παντοῦ γυρίζω,
Σ' ὁποιο μέρος ἀγαπῶ,
Ἡ χειμῶνα ἢ καλοκαῖρι...
Ἐνῷ σὺ μὲ τὸ ἀέρι
Τοῦ Αὐγούστου, παραιτεῖς
Τὴ φωλιά σου καὶ ποιὸς ξέρει,
Ὅπου ὁ ἄνεμος σὲ φέρῃ,
Καταφύγιο ζητεῖς,—
Μὴ τὸ κρύο σοῦ μαδήσῃ
Τὰ σπαθᾶτά σου φτερά,
Κι' ὁ Βορειᾶς σοῦ ψαλλιδίσῃ
Ὅλως διόλου τὴν οὐρά...
Τώρα πιά καὶ σὺ στοχάσου
τί ἀξίζει ἡ εὐμορφιά σου!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΟΥΚΟΣ

Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

"Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ,,

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ L. T. MEADE

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΥΨΗΛΗ ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ ΜΕΓΑΛΟΒΙΟΤΗΤΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΟΛΓΑΣ

ὑπὸ ΙΟΥΛΙΑΣ Α. ΣΩΜΑΚΗ

Τόμος ἑκτάκτου πολυτελείας, μεγάλος, ὀγκώδης, ἐπὶ λαμπροῦ χάρτου, πλουσίως κεκοσμημένος δι' ἑξήκοντα εἰκονογραφιῶν τοῦ ἀγγλου ζωγράφου Τ. Πύμ, δι' ἀρχικῶν στοιχείων καὶ ἄλλων κοσμημάτων.

Τὰ ἄδετα ἀντίτυπα θὰ φέρουν ἐξώφυλλον, κομψότατα εἰκονογραφημένον καὶ τυπωμένον μὲ δύο χρώματα μελάνης.

Τὰ χρυσόδετα ἀντίτυπα θὰ φέρουν λαμπρὸν περικάλυμμα, ἐξ ὑφάσματος μονοχρόου, ἐφ' οὗ γράμματα καὶ εἰκόνες θὰ εἶνε τυπωμένα διὰ μελάνης μαύρης, χρυσῆς καὶ ἀργυρᾶς.

Ἔκδοσις πρωτοφανὴς διὰ τὴν Ἑλλάδα. Μοναδικὸν δῶρον τοῦ νέου ἔτους 1900.

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ὁ ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ θὰ ἐκδοθῇ ἀνυπερθέτως τὴν 15 Δεκεμβρίου 1899.

Οἱ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης προπληρόνοντες τὸ ἀντίτιμον, θεωροῦνται συνδρομηταὶ τοῦ ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ, καὶ μόνον οὗτοι θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν Κλήρωσιν τῶν Δώρων, ἅτινα ὁρίζονται κατωτέρω.

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Ἄδετος φρ. πέντε (5)

Λαμπρῶς χρυσόδετος φρ. ἑπτὰ (7).

Αἱ παραγγελίαι, συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου, πέμπονται κατ' εὐθεῖαν διὰ συστημένης ἐπιστολῆς πρὸς τὸν κ. *Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ὁδὸς Αἰόλου, 117, εἰς Ἀθήναις.*

ΑΠΟΝΟΜΗ ΔΩΡΩΝ

Δέκα ἐκ τῶν συνδρομητῶν τοῦ ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ, ὁριζόμενοι διὰ κλήρου, θὰ λάβουν ὡς Δῶρον Βιβλία ἐκ τοῦ Γραφείου μας (ἤτοι τόμους τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης) κατ' ἐκλογὴν ἑκάστου *τῶν κληρωθησομένων, ὡς ἑξῆς :*

Ὁ 1ος θὰ λάβῃ βιβλία κατ' ἐκλογήν του ἀξίας φρ. 60—
Ὁ 2ος καὶ ὁ 3ος ἕκαστος » » 30—
Ὁ 4ος, 5ος καὶ 6ος » » 15—
Ὁ 7ος, 8ος, 9ος καὶ 10ος » » 8,75

Ἤτοι θὰ δωρηθῶσι διὰ κλήρου εἰς 10 ἐκ τῶν συνδρομητῶν τοῦ ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ, βιβλία ἀξίας ἐν ὅλῳ φρ. 200.

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 369)

Ἐν τούτοις ὁ στολισμὸς τῆς νύμφης προχωρεῖ δραστηρίως. Ἡ κόμωσις — οὐσιῶδες στοιχεῖον καλλωπισμοῦ κ' ἐδῶ, ὅπως ἄλλως τε παντοῦ, — προσλαμβάνει ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ὄψιν ἐκθλιπτικήν. Ἡ κεφαλὴ τῆς Μία-Μία, κατὰ τὸν ἰθαγενῆ συρμόν, ἔχει ξυρισθῆ γύρω-γύρω, ὡς κεφαλὴ φραγκισκανοῦ καλογήρου, καὶ μόνον ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἀπομένει εἷς πλόκαμος, ὁ ὁποῖος κτενίζεται, συστρέφεται, ἀλείφεται μὲ ἔλαιον καὶ μὲ κόμμι, ὥστε νὰ σχηματίσῃ κρώβυλον (κότσον) ἀκλόνητον. Ἐπὶ τοῦ τριχίνου τούτου ὄγκου φυτεύεται ὁλόκληρος συλλογὴ θυσάνων καὶ πτερῶν· πέριξ τοῦ γυμνοῦ μετώπου προσκολλᾶται ταινία δερματίνη, ἐκ τῆς ὁποίας κρέμανται κρῖκοι, περίαπτα καὶ κροτάλια, — ἕνα πλῆθος λιλιά, τὰ ὁποῖα κροταλίζουν διαρκῶς. Τὰ ὦτα, τρυπημένα εἰς πολλὰ σημεῖα, ἐπιμηκύνονται ὑπὸ τὸ βάρος τῶν κοσμημάτων· αἱ βλεφαρίδες ξεριζόνονται ἐπιμελῶς· ἡ μύτη κοσμεῖται μὲ δύο κρίκους· τέλος οἱ ὀδόντες περιτρώγονται μὲ τὴν λίμαν καὶ γίνονται ὀξεῖς ὡς κροκοδείλου.

Ἡ κεφαλὴ τῆς Μία-Μία ἐκοσμήθη εἰς τὴν ἐντέλειαν, καὶ προβαίνουν τώρα εἰς τὴν συμπλήρωσιν τοῦ καλλωπισμοῦ, τὴν σχετικῶς εὔκολον. Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀναρίθμητον πλῆθος βραχιονίων, δακτυλίων, περιδεραίων, κρίκων, ζωνῶν καὶ ἐπωμίων παντοειδῶν. Τὰ κοσμήματα ταῦτα εἶνε ὡσεπιτοπλεῖστον ὑάλινα, πρόστυχα, ἄνευ ἀξίας· ἐν τούτοις μαρτυροῦν μίαν κάποιαν καλαισθησίαν· ἐν πλατὺ βραχιόνιον μάλιστα, ἀπὸ δέρμα κίτρινον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διασταυροῦνται κυαναῖ χάνδραι μὲ γαλακτώδεις, δὲν εἶνε διόλου ἄσχημον. Ἄλλως τε, ἐν γένει ὁ καλλωπισμὸς τῆς Μία-Μία ἕως ἐδῶ εἶνε ἀνεπίληπτος. Πιθανὸν νὰ μὴ ἀρέσῃ εἰς τὸν ἀνίκανον νὰ διακρίνῃ τὴν ἰδιαιτέραν καλλονὴν ἑνὸς τύπου ἀσυνήθους ἢ ἑνὸς κόσμου νέου δι' αὐτόν· ἀλλ' ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἀποτελεῖ σύνολον ἁρμονικόν, εἰς τὸ ὁποῖον οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη παρατονία εἰσχωρεῖ. Ἡ Μία-Μία, κινουμένη ἐλευθέρως ὑπὸ τὴν φανταστικήν της κόμωσιν καὶ τοὺς βαρεῖς της στολισμούς, εἶνε πραγματικῶς μορφὴ ἀξιοπερίεργος, πλήρης χάριτος βαρβάρου, πατροπαραδότου.

Τὸ δυστύχημα εἶνε, ὅτι δὲν ἐμμένει μέχρι τέλους εἰς τὰ πατροπαράδοτα... Ἀπό τινων ἐτῶν, εἰς τὸ ἱματιοφυλάκιον τοῦ Μζῖ-Χεχὲ ὑπάρχει ἐν ἔνδυμα, τὸ ὁποῖον κινεῖ τὸν φθόνον καὶ τὸν θαυμασμὸν ὁλοκλήρου τῆς φυλῆς. Τὸ ἔνδυμα τοῦτο εἶνε κολόβιον ἀνδρικόν, εἶδος φράκου χρυσοκεντήτου, τὸ ἰδιόρρυθμον σχῆμα τοῦ ὁποίου μαρτυρεῖ ὅτι κατεσκευάσθη κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως. Διὰ ποίων ἀνεκδιηγήτων περιπετειῶν ἡ στρατιωτικὴ αὕτη στολή, ἀπὸ χώρας εἰς χώραν, κατέληξεν εἰς τὸ χωρίον τῶν Ματαβέλων, βεβαίως ὁ Μζῖ-Χεχὲ δὲν θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ μᾶς το ἐξηγήσῃ. Γνωρίζει μόνον ὅτι τὸ κειμήλιον τοῦτο, τὸ ἐπίφθονον, τὸ εἶχον πρὸ αὐτοῦ ὁ πατήρ του καὶ ὁ πάππος του, καὶ ὅτι κατ' ἔθος οἰκογενειακόν, τὸ περιεβάλλοντο εἰς τὰς μεγάλας τελετὰς ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας. Οἱ ἀδελφοὶ καὶ αἱ ἀδελφαὶ τῆς Μία-Μία ἔσχον ἤδη ἀπὸ μίαν τοιαύτην ἡμέραν θριάμβου, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐθεάθησαν μὲ τὸ τιμητικὸν ἔνδυμα. Σήμερον εἶνε ἡ σειρὰ τῆς Μία-Μία, τῆς νεωτέρας. Καὶ ὅταν ἡ μήτηρ της φέρῃ εὐλαβῶς καὶ τῇ παρουσιάζῃ τὸ κειμήλιον, ἐκείνη τὸ φορεῖ μὲ τόσην χαρὰν καὶ ὑπερηφάνειαν, μὲ ὅσην οὐδεμία εὐρωπαία κόρη θὰ ἐφόρει τὸν νυμφικόν της πέπλον.

Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ξένων ἐπισκεπτῶν, τοῦτο κάμνει οἰκτράν, κωμικὴν ἐντύπωσιν. Ἀλλ' εἶνε μόνον τέσσαρες καὶ ἡ Μία-Μία ἔχει ὑπὲρ αὐτῆς τὴν πλειονοψηφίαν· ποῖος ἀκούει τὴν ἀντιπολίτευσιν ;

Ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς τελετῆς. Ὁ πατὴρ ἐτοποθετήθη ἀπέναντι τῆς καλύβης ἐπὶ μικροῦ ἀναχώματος, στολισμένου δὲ πρασιᾶς, καὶ ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι παρήλασαν ἀνὰ δύο πρὸ αὐτοῦ ἐπισήμως. Ἡ Μία-Μία ἔκλειε τὴν πομπήν, κρατοῦσα τὴν χεῖρα τοῦ μνηστῆρός της, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο ἄλλος, παρὰ ὁ καλὸς ἐκεῖνος Μπολόλος. Φθάσαντες πρὸ τοῦ Μζῖ-Χεχέ, οἱ μελλόνυμφοι ἐσταμάτησαν,

ἐνῷ οἱ ἄλλοι ἐσχημάτισαν περὶ αὐτοὺς ἡμικύκλιον. Μικρός τις μαῦρος ἐγχειρίζει τότε εἰς τὸν γέροντα ἓν ὄστρακον. Ὁ πατριάρχης ἐγείρει τὴν χεῖρα καὶ το ἐκσφενδονίζει κατὰ τῆς μεγάλης πέτρας, ἡ ὁποία εἶνε τοποθετημένη ἐκεῖ ποῦ, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Τὸ ὄστρακον συντρίβεται, ὁ μικρὸς τρέχει, κύπτει, συλλέγει τὰ τεμάχια καὶ τα παραδίδει εἰς τὸν γέροντα, ὁ ὁποῖος τὰ μετρᾷ μὲ προσοχήν. Εἶνε ἑπτά. Ἑπτὰ ἔτη ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ συζήσουν οἱ νεόνυμφοι· κατόπι θὰ εἶνε ἐλεύθεροι νὰ χωρισθοῦν.

Καὶ ἡ τελετὴ τοῦ γάμου των ἔληξε.

Μετὰ τοῦτο, παρακάθηνται ὅλοι εἰς τὸ συμπόσιον. Τὰ φαγητὰ τοῦ Μζῖ-Χεχὲ εἶνε ἄφθονα, ἀλλ' ὄχι καὶ τόσον ἐκλεκτά. Ἤξευρεν ὅμως τί ἔκαμνεν, ὁ πονηρός, προσκαλῶν εἰς τοὺς γάμους καὶ τοὺς λευκούς, οἱ ὁποῖοι βεβαίως δὲν θὰ ἤρχοντο μὲ κενὰς χεῖρας... Τῷ ὄντι, διαρκοῦντος τοῦ συμποσίου, ἠνοίχθη μυστηριώδης τις κάλαθος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξήχθησαν φαγητὰ καὶ γλυκίσματα ἐξαίσια, — ἔργα τοῦ κ. Βρανδεβένη, μεγάλως ἐκτιμώμενα, καθὼς γνωρίζομεν, ὑπὸ τῶν Χονδροκεφάλων. Τὰ ὀρεκτικώτατα αὐτὰ δῶρα συνωδεύοντο καὶ ὑπὸ τελείας συσκευῆς τραπέζης, τὴν ὁποίαν ἐφιλοτέχνησεν ὁ κ. Βέμπερ.

Πραγματικῶς, ἡ Μία-Μία ὑπανδρεύετο ὑπὸ αἰσίους οἰωνούς. Ἐκτὸς τοῦ ἀριθμοῦ ἑπτά, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται τόσον εὐοίωνος, ἐλάμπρυνε τοὺς γάμους της καὶ ἡ παρουσία τῶν ἐπισήμων ξένων. Ὦ, διὰ πολὺν καιρὸν θὰ ὠμίλουν περὶ αὐτοῦ εἰς τὰς ἀπλοϊκὰς συναναστροφὰς τῶν γυναικῶν τῆς φυλῆς.

[Ἕπεται συνέχεια.] Γ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ — ὑπὸ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

— Ἔννοια σου, θά τον ἐκδικηθῶ, γιὰ τὸ μπάτσο ποῦ μοῦδωκε ! . .

— Τί ; Δὲν λέγει τὸ Εὐαγγέλιον «συγχωρεῖτε τοὺς ἐχθρούς ὑμῶν; »

— Δὲν καταλαβαίνω ἐγὼ τὸ Εὐαγγέλιον 'στὴν ἀρχαία γλῶσσα ! Ἄμα τὸ μεταφράσουν 'στὴν ἁπλῆ... τότε βλέπουμε !

ΤΙ ΤΡΩΓΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΣΥΛΛΕΚΤΟΙ

— Ἄχ, κύριε Τάκη ! Ἔφαγα μιὰ ὥρα γιὰ νὰ γράφω αὐτὸ τὸ γράμμα τῆς μητέρας μου, καὶ τώρα δὲν προφταίνω νὰ κάω 'στὸ γυμνάσιο. . .

Καὶ ὁ Τάκης ἀπαθέστατα:

— Δὲν πειράζει. Θὰ φᾶς ἀκόμη καὶ δέκα 'μέρες. . . κράτησι.

ΣΧΗΜΑ ΚΑΘ' ΕΛΞΙΝ

— Τ' εἶν' αὐτά, κύριε ; Τὸν Ὀκτώβριο τὸν γράφεις μὲ μῦ, Ὀκτώμβριο ;

— Εἶνε *σχῆμα καθ' ἕλξιν*, κύριε καθηγητά. . .

— Καθ' ἕλξιν ; !

— Μάλιστα· ἀπὸ τὸν Νοέμβριο καὶ τὸν Δεκέμβριο . . .

ΕΙΣ ΤΑ ΠΑΡΑΠΗΓΜΑΤΑ

Ὁ *Μπαμπᾶς* (γελῶν) — Κύτταξε, Ἀγγελικούλα. Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ στρατιῶται ἔχουν ἀπὸ ἕνα πόδι μονάχα. . . Βλέπεις ;

Ἡ *Ἀγγελικούλα* (ἔκπληκτη.)

— Ἄ, αἱ κακόμοιροι ! Φαίνεται, μπαμπάκα μου, πῶς θὰ το ἔχουν χάσῃ 'στὸν πόλεμο ! . .

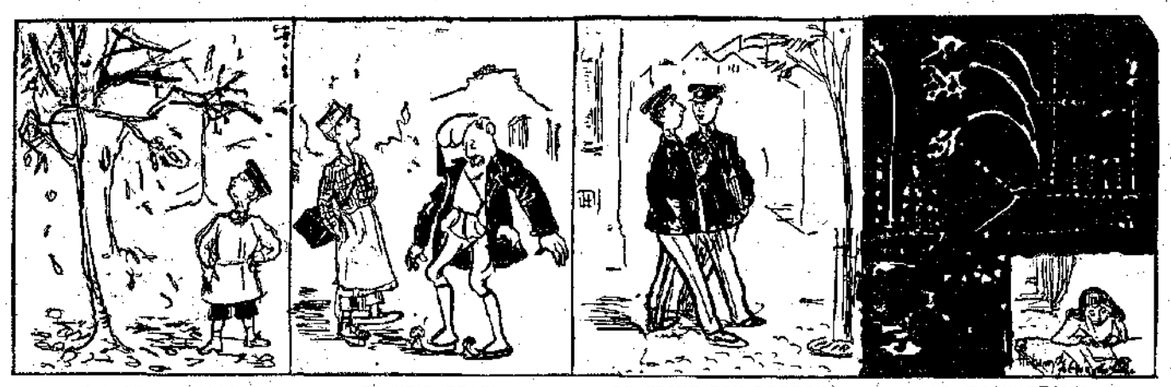

ΤΑ ΠΙΠΤΟΝΤΑ ΦΥΛΛΑ

Φιλοσοφικὴ σκέψις τοῦ Γιάγκου πρὸ ἑνὸς δένδρου :

— Τί ἀδικία γιὰ τὰ καϊμένα τὰ δένδρα ! Ἴσα-ἴσα τώρα ποῦ ἔρχεται χειμῶνας. καὶ ποῦ ἤθελαν τὰ φύλλα τους γιὰ νὰ τα προφυλάγουν ἀπὸ τὸ κρύο, τὰ ρίχνουν κάτω καὶ μένουν ὁλόγυμνα ! . .

ΤΟ ΝΕΙΟ ΚΡΑΣΙ

Ἕνας λοῦστρος πρὸς ἕνα μεθυσμένον, τρεκλίζοντα καὶ ἑτοιμαζόμενον νὰ πέσῃ ἐπάνω του :

— Ἔ, μπάρμπα ! τὸ νοῦ σου ! *μονὲς εἶμαι*. . . Τὸ ξέρω ποῦ με βλέπεις *δυπλό* καὶ ἑτοιμάζεσαι νὰ περάσῃς ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς δυό μας. Μὰ δὲν εἶν' ἔτσι !

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

— Εἶδες τί δύσκολα προβλήματα ποὺ μας ἔβαλε σήμερα ὁ μαθηματικός ; Πῶς θὰ κάμουμε μεθαύριον ; Δυστυχία μας !

— Μὴ σκοτίζεσαι, γιατί μεθαύριο, κατὰ τὸν Φάλμπ, θὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος, καὶ ἔτσι θὰ γλυτώσουμε καὶ ἀπὸ τὰ προβλήματα.

«Ο ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ»

«Ἀγαπητή μου Διάπλασις. Χθὲς τὸ βράδυ, ἐν ᾧ ἔβλεπα τὴν ἐορτὴν τῶν στόλων εἰς τὸν λιμένα τοῦ Πειραιῶς, ἐσυλλογίσθην τὸν *Ἑλληνόπαιδα*. Ὅλη ἐκείνη ἡ φωταψία, καὶ τὰ πυροτεχνήματα καὶ οἱ κανονοβολισμοί, μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἐχαιρέτειζαν τὴν γέννησιν τοῦ *Ἑλληνόπαιδος*.»

Ο ΙΒΑΝΚΑΣ

('Ρωσσικὸν διήγημα.)

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 371.]

— Ὡς ἐδῶ καλὰ τὰ κατάφερες, μικρέ μου· καὶ τότε. . .

—Τότε σου στρήφει, οὐρλιάζωντας καὶ τρίζωντας τὲς δοντάρες του, μαζώνεται 'στὰ πισινά του καί, μὲ ἕναν πῆδο τρομερό, ρίχνεται καταπάνω μου καὶ με ἁρπάζει ἄψε-σβῦσε. Ἐγὼ τότε ἔκαμα ἕνα τσαλῆ μι πλάγι του, γιὰ νὰ του ξεφύγω .. μὰ πλέχομαι 'ςτὴν προβιά μου καὶ πέφτω ... καὶ ἀμέσως αἰσθάνθηκα 'ςτὸ κορμί μου τὴ φλογερὴ ἀναπνοὴ τοῦ λύκου. Ἕνα λεπτὸ νἀργοῦσα, ἂν δὲν ἐσηκονόμουν 'ςτὴ στιγμή, ἤμουν χαμένος· στηρίζομαι 'ςτὰ χέρια καὶ 'ςτὰ πόδια· σηκόνομαι. Παλεύομε τώρα οἱ δυό μας, ὁ λύκος καὶ ἐγώ, ἀφρισμένοι· δυὸ φορές, τρεῖς φορὲς μὲ ἀναποδογυρίζει· κατορθώνω καὶ πάλι νὰ σταθῶ 'ςτὰ πόδια· τέλος κατρακυλᾶμε χεροπόδαρα 'ςτὸ χιόνι. Τὸ χιόνι μπαίνει 'ςτὰ μάτια μου, μὲ τυφλόνει. Ὁ λύκος τώρα πλιὰ ἐφρένιασε· μὲ τὰ δόντια του μοῦ ἐκουρέλιαζε τὴν προβιά· μ' ἐτσαλαπατοῦσε δυνατά, μὲ ὅλη του τὴ δύναμι· τὰ κοκκαλάκια μου τρίζουν, ἡ ἀναπνοή μου σβύνεται . . . καὶ βρίσκομαι ἀπὸ κάτω του μὲ τὸ στόμα χωμένο 'ςτὸ τριχωτὸ τομάρι του· κνίγομαι, ἀποκαρώνω, ἀφίνομαι 'ςτὴν ὄρεξί του, δὲν μοῦ το λέει πιὰ ἡ καρδιὰ νἀντισταθῶ... Τὴν ὥρα ὅμως αὐτὴ ξανακούω τὲς φωνὲς τῆς Μίγκας μας. Ἀδελφοῦλά μου ταλαίπωρη ! ὁ λύκος χωρὶς ἄλλο δὲν θά σ' ἀφίση, σὰν με φάγῃ ...

«Καὶ αἰσθάνομαι, ὅτι κρατῶ 'ςτὸ χέρι μου ἀκόμη τὸ μαχαῖρι· αὐτὸ δὲν το εἶχα ἕως τώρα συλλογισθῆ· τὸ καλὸ ἦταν, ποῦ τὸ ἐσυλλογίσθηκα μὲς 'ςτὴν ὥρα ποῦ ἔπρεπε· τὸ κακὸ ὅμως καὶ ἄσχημο, ποῦ ἡ λεπίδα του ἐλύγιζε, τόσο ἦταν ἀδύνατη ! μποροῦσε νὰ σπάσῃ μὲ τὸ κτύπημα, καὶ τότε ἀλλοίμονο ! ὁ λύκος θὰ ἐλύσσαζεν ἀπὸ τὸν πόνο, καὶ ξεφρενιασμένος θὰ με κατασπάραζε. Ἔπρεπε νὰ ἐπιτύχω, νά τού την καταφέρω τελειωτική. Κατορθώνω νὰ ξεγλυστρήσω τὰ δύο μου χέρια καὶ νά, ὁ λαιμός, εἶπα φαχουλεύοντας· ἐδῶ τον ἔχω : βυθίζω τὸ μαχαῖρι... Μὰ γιὰ νὰ καμω ὅ,τι ἔκαμα, τὸ τελευταῖό μου κ ό λ π ο, εἶχα μαζέψῃ καὶ τὴ μικρότερη στάλαγματιὰ τοῦ αἵματός μου 'ςτὴν καρδιά, δὲν μου ἔμεινε τίποτε πλέον εἰς τὸ κορμί μου, καὶ ἐλιποθύμησα. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν αὐτὴ δὲν γνωρίζω καλὰ-καλὰ πλέον τί μου ἔγινε θαρρῶ, πῶς ἦταν ἕνα ὄνειρο· πρῶτα-πρῶτα αἰσθάνθηκα κάτι-τι θερμὸ νἀναβρύζῃ ἐπάνω μου, νά με μουσκεύῃ. Ἡ παρακλητικὲς φωνὲς τῆς Μίγκας μοῦ φαίνονται νὰ σβύνουν· ἐνόμιζα πῶς ἤρχετο ἀπὸ μακρά, τόσο ἐκτυποῦσε 'ςταῦτά μου σιγαλὴ ἡ φωνούλα της ! μιὰ ἀλλόκοτη γλύκα μὲ κυριεύει, ὡς που μὲ ναρκώνει· μὲ τρεμοσβύνει, σὰν τὸ ἀστεράκι τῆς αὐγῆς...»

Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Ἰβάνκα ἐσβέσθη μὲ τὰς τελευταίας του αὐτὰς λέξεις, ὡσὰν νὰ ἐβυθίσθη εἰς τὴν συγκίνησιν τῆς φοβερᾶς ἐκείνης στιγμῆς, τὴν ὁποίαν ἀνεκάλει εἰς τὴν μνήμην του ἡ διήγησις τοῦ κατωρθώματός του· ἡ φωνή του ἐπνίγετο, ἀκριβῶς ἀναπαριστῶσα τὴν εἰκόνα τῆς λιποθυμίας του· ἀλλ' ἀμέσως ὁ Ἰβὰν Ἰβάνοβιτς ἔλαβε τὸν λόγον :

— «Καὶ ἐγώ, ς' ὅλην αὐτὴ τὴν ὥρα, ἐγὼ ἐρροχάλιζα 'ςτὴν ἄκρη τῆς πυροστιᾶς· τέλος πάντων τὰ ξεφωνητὰ τῆς Μίγκας μ' ἐσήκωσαν 'ςτὸ πόδι. Πηδᾶω ἔξω καὶ τί νὰ ἰδῶ ! ὁ Ἰβάνκας μου φαρδὺς-πλατὺς ἔπλεεν εἰς τὸ αἷμα· παραπλεύρως του ὁ λύκος τὰ πίσθωμα ἐσπάραζε ψοφολογῶντας, ἐκεῖ δὰ χάμω· ἐθάρρεψα τὸ παιδάκι μου νεκρό· τὸ ἁρπάζω 'ςτὴν ἀγκάλη μου, τὸ τρίβω μὲ χιόνι καὶ σὲ λίγες στιγμὲς μοῦ ἄνοιξε τὰ ματάκια του, φιθυρίζωντας: «Μίγκα ! ποῦ εἶνε ἡ Μίγκα ; μὴν εἶνε πληγωμένη ; —Ὄχι, τοῦ εἶπα, πουλάκι μου· ἡ Μίγκα δὲν ἔπαθε τίποτις· μ' ἂν ἦταν πληγωμένη θά μας ἐ ϑ γ α ι ν ε ν ἔ ξ ω ἀπ' τὲς φωνές !—Καὶ ὁ λύκος ; — Ὁ λύκος; σύ τον ἐξέκαμες, μικρούλη μου!» Σὰν ἄκουσε αὐτά, ἔκλεισε τὰ μάτια του καί μου εἶπε : «Ἀφῆστέ με νὰ κοιμηθῶ· δὲν ἔχω ἀνάκαρα νὰ σηκώσω τὸ δάκτυλό μου ! » Τὸ τσαμένο μου, ὁ μικρὸς λυχοφονιᾶς μου, δὲν εἶχε τώρα δύναμι καθόλου !»

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἀφηγήσεώς των, ὁ κρίγκιψ εἶχε προσηλωμένον τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ παιδίου, παρατηρῶν αὐτὸ μειλιχίως καὶ φιλοστόργως. Κατόπι, κτυπήσας θωπευτικῶς αὐτὸ εἰς τὴν παρειάν, τῷ εἶπε :

— Σὺ ἔχεις τόλμην, Ἰβάνκα, καὶ ἐγὼ ἀγαπῶ τὰ παιδάκια, ποῦ τούς το λέει ἡ καρδιά· ἐπίσης καὶ ὁ κύριός μας, ὁ Τσάρος, ἀγαπᾷ τὰ παιδιά, ποῦ ἔχουν καρδιά. Ἔλα μαζί μου· θά σε παρουσιάσω πρὸς Αὐτόν· θἀνατραφῆς μὲ τὰ τέκνα τῶν εὐγενῶν καὶ θὰ εἰσέλθῃς εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν φρουράν.

Ὁ Ἰβάνκας δὲν ἐτόλμα νὰ πιστεύσῃ ὅσα ἤκουε, καὶ ἔρριπτεν ἐπὶ τοῦ κρίγκιπος βλέμμα ἀμφίβολον, νομίζων ὅτι τὸν εἱρωνεύετο· ἀλλὰ τὸ πρόσωπον τοῦ κρίγκιπος ἐφαίνετο γαλήνιον καὶ φαιδρόν.

Ὁ Ἰβάνκας ἐν τούτοις ἐδίσταζεν ἀκόμη νἀπαντήσῃ. Τότε, ἀπὸ τὸ βάθος τῆς σκιᾶς, ἠκούσθη ἐξερχομένη μία φωνὴ θωπευτικὴ γυναικός, λέγουσα :

«Πήγαινε, Ἰβάνκα μου· ἡ μητέρα σου θὰ ὑπερηφανεύεται διὰ σὲ καὶ θὰ εἶνε εὐτυχισμένη !»

Μετ' ὀλίγον ὁ υἱὸς τοῦ Ἰβὰν Ἰβάνοβιτς, ὁ μουζίκος, ἐγκατέλιπε τὸ χωρίον του· καί, ὁδηγηθεὶς ὑπὸ τοῦ πρίγκιπος εἰς τὴν πρωτεύουσαν, μεταξὺ τῶν υἱῶν τῶν πριγκίπων καὶ τῶν ἐπισήμων ἀνδρῶν, ἐνεδύθη τὴν ὡραίαν στολὴν τῆς αὐτοκρατορικῆς σχολῆς τῶν εὐελπίδων.

Μετάφρασις. Γ. Γ. Γ.

Η ΚΛΙΜΑΞ

Ἕνας γρήγορος σπουργίτης
ἔπιασε 'στὰ πεταχτά
Ἕνα κάνθαρο μιὰ 'μέρα.
«Μή με φάγῃς, ἄχ ! λυπήσου,»
Τοῦπε τότε ὁ καϊμένος,
« Ἡ καρδιά σου πῶς βαστᾷ
Τέτοιο ἄδικο νὰ κάνῃς ;
Κἂν τὴ νειότη μου εὐσπλαχνίσου !
— Ὄχι !» ὁ φονιὰς τοῦ λέει,
«Νόμος εἶνε αὐτοῦ τοῦ κόσμου
Τὸν μικρότερο ὁ μεγάλος
νὰ τον τρώῃ· εἶσαι 'δικός μου ! »

Πλὴν εὐθὺς ἕνα γεράκι
κατ' ἐπάνω του πετᾷ,
Πρὶν νὰ καταπιῇ ἀκόμα :
«Σ' ἔπιασα ! ποῦ θά μου πᾷς!»
— Ἀ !» φωνάζει ὁ σπουργίτης,
καὶ μὲ τρόμο τὸν κυτᾷ.
«Τί σου ἔκαμα καὶ θέλεις
τόσο νέο νὰ με φᾷς ;
—Τίποτε !» ὁ φονιὰς τοῦ λέει·
«Νόμος εἶνε αὐτοῦ κόσμου
Τὸν μικρότερο ὁ μεγάλος
νὰ τον τρώῃ· εἶσαι 'δικός μου ! »

Ἕνας ἀετὸς τον βλέπει
καὶ μὲ πέταγμα ταχὺ
Εἰς τοῦ γερακιοῦ τὴ ράχι
τὰ μακρυά του νύχια χώνει.
«Βασιληᾶ μου,» λέγει ἐκεῖνο
«ἄφες με τὸν δυστυχῆ !»
Νἄξερες πόσο τὸ νύχι
τὸ γαμψό σου μὲ πληγόνει ! . .
— Ὄχι !» ὁ φονιᾶς τοῦ λέει,
« Νόμος εἶνε αὐτοῦ τοῦ κόσμου
Τὸν μικρότερο ὁ μεγάλος
νὰ τον τρώῃ· εἶσαι 'δικός μου!»

Ἔξαφνα ἔρχεται μιὰ σφαῖρα
μὲ μεγάλη πονηριὰ
Καὶ τὸν ἀετὸ 'στὸ στῆθος
ἀσπλαγχνα καταπληγόνει.
«Ἄχ ! γιατί,» φωνάζει τότε.
ἐν ᾧ ἔπεφτε βαρειά,
« Κυνηγὲ σκληρέ, ἐμένα
τὸ τουφεκί σου σκοτόνει ;»
Κι' ὁ φονιᾶς τοῦ λέει τότε :
«Νόμος εἶνε αὐτοῦ τοῦ κόσμου
Τὸν μικρότερο ὁ μεγάλος
νὰ τον τρώῃ· εἶσαι 'δικός μου !»

[Κατὰ τὸ γερμανικόν.]

Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

ΣΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ Ἐπειδὴ ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος ἠλάττωσε τὸν τόκον τῶν Λαχειοφόρων Ὁμολογιῶν της, τὰ Τ ο κ ο μ ε ρ ί δ ι α, τὰ ὁποῖα μέχρι τοῦδε ἐξηργυροῦντο ἀντὶ 8 χρ. φράγκων, εἰς τὸ ἑξῆς (ἀπὸ τοῦ 20ου τοκομεριδίου ἑκάστης Ὁμολογίας) ἐξαργυροῦνται μ ό ν ο ν ἀ ν τ ὶ 6 φ ρ ά γ κ ω ν. Τοῦτο φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἀποστελλόντων ἡμῖν χρηματικὰ ποσά, διὰ νὰ ὑπολογίζουν τοῦ λοιποῦ τὰ τοκομερίδια τῶν Λαχειοφόρων Ὁμολογιῶν τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἓξ φράγκα χρυσὰ ἕκαστον, καὶ ὄχι πρὸς ὀκτώ, ὅπως μέχρι τοῦδε.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μπαμπᾶς :—Μή, παιδί μου Νῖκο, τραβᾷς τὴν οὐρὰ τῆς γάτας, γιατὶ θά σε τσαγγρουνίσῃ...

Ὁ Νῖκος :—Δὲν την τραβῶ, μπαμπᾶ. Ἐγὼ την κρατῶ, κι' αὐτὴ την τραβᾶει.

Ἐστάλη ὑπὸ Σταυρ. Γ. Σταματίου

* * *

Ἐξύπνισαν τὴν *Πρωτομαγιὰν* τὰ μεσάνυχτα καὶ της ἀνήγγειλαν τὸν θάνατον ἑνὸς συγγενοῦς της. Ἐκείνη ἐχώθη πάλιν εἰς τὰ σκεπάσματα, ψιθυρίζουσα :

—Ἄχ ! πόσον θὰ λυπηθῶ ὅταν θὰ ξυπνήσω αὔριο τὸ πρωΐ !..

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτόκαιδος

* * *

Εἰς τὸν κοιτῶνα Ἐκκαιδευτηρίου :

—Παιδιά, ἐγὼ λέγω νὰ βγάλωμε τὸ φῶς ἔξω.

—Μάλιστα, 'στὰ σκοτεινά... ἀνακράζει ἡ μικρὰ Φιφή. Ἀμ' ἐγὼ τότε πῶς θὰ ἰδῶ 'στὸν ὕπνο μου τὸν μπαμπᾶ μου ;

Ἐστάλη ὑπὸ του Ἀλληφόρου Ἀρματοῦ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ο «ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ»

Οἱ ἐπισκεπτόμενοι τὰ μεγάλα ἀθηναϊκὰ βιβλιοπωλεῖα κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ Νέου Ἔτους, θαυμάζουν τὴν μεγάλην καὶ πλουσίαν ἐκείνην συλλογὴν τῶν παιδικῶν βιβλίων, τῶν προωρισμένων διὰ δῶρα. Εἶνε λαμπρὰ καὶ κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν καὶ τὸ περιεχόμενον. Δεμένα, χρυσοπάρυφα, καταστόλιστα, εἰκονογραφημένα, μὲ λαμπρὸν χαρτί, κομψότατα, θαυμάσια. Ἓν μόνον ἐλάττωμα ἔχουν τὰ βιβλία αὐτὰ δι' ἡμᾶς : ὅτι εἶνε ξένα, ἀλλόγλωσσα. Ὁ "Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης ὅμως, ἐν ᾧ θὰ ἔχῃ ὅλα τὰ προτερήματα τῶν βιβλίων αὐτῶν, θὰ εἶνε βιβλίον γραμμένον εἰς τὴν γλῶσσάν μας, βιβλίον ἑλληνικόν. Ἐν Ἑλλάδι πρώτην φορὰν ἐκδίδεται τοιοῦτο βιβλίον διὰ τὴν νεολαίαν. Οἱ μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντες τόμοι τῆς Βιβλιοθήκης μας, εἶνε ἐκδόσεις κομψαί, ἐπιμελημέναι, ἀλλὰ κοιναί. Ὁ "Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης θὰ εἶνε ἔκδοσις *πολυτελής*. Ἔργον μεταφρασθὲν καθ' ὑψηλὴν Ἐπιθυμίαν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης μας Ὄλγας, οὕτω βασιλικῶς ἔπρεπε νὰ ἐκδοθῇ, τοιοῦτον λαμπρὸν βιβλίον ἔπρεπε νἀποτελέσῃ. Ἐλπίζω τώρα ὅτι οἱ φίλοι μου θὰ ἐκτιμήσουν κατ' ἀξίαν τὸ σπάνιον αὐτὸ Δῶρον, καὶ θὰ σπεύσουν νὰ κοσμήσουν—ἀληθινὰ νὰ κοσμήσουν,—τὴν ἑλληνικὴν βιβλιοθήκην των μὲ τόμον, ὁ ὁποῖος, καὶ κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν καὶ κατὰ τὸ περιεχόμενον, *δὲν θὰ ἔχῃ τὸ ταῖρί του*.

Ὁ Ἔρανος προχωρεῖ. Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καταρτίζω τὸ Α' Δελτίον Εἰσφορῶν, τὸ ὁποῖον θὰ ἐκδοθῇ λίαν προσεχῶς. Περιμένατε.

Θέλετε καὶ τὸ τελευταῖον *ρεκόρ* ; Τὸ ἔχουν οἱ μαθηταὶ ἑνὸς Ἰδιωτικοῦ Σχολείου, οἱ ὁποῖοι μοῦ ἔστειλαν ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνόπαιδος» φράγκα χρ. 100. Τὸν Ἔρανον τοῦτον διενήργησαν μεταξὺ τῶν συμμαθητῶν των, οἱ φίλοι μου *Φύγε ἀπ' ἐδῶ*, *Ἱππότης Γουλιέλμος* καὶ *Ἀνδρεῖος Κεφαλλήν*, τὴν ἐνθουσιώδη ἐπιστολὴν τῶν ὁποίων θὰ δημοσιεύσω εἰς τὸ Δελτίον.

Ἡ Ψηφοφορία μετὰ δύο ἡμέρας λήγει. Εἰ τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ ἴδητε τὰ Ἀποτελέσματα, θὰ μάθετε δὲ καὶ μερικὰς ἀπὸ τὰς πολλὰς καὶ μεγάλας κατοτοιρίας τοῦ 1900.

Φαντασθῆτε ὀλίγον τὴν *Ναυτοπούλαν* [ΕΕ] ἀποκλεισμένην ἐπὶ δύο ὁλοκλήρους ἑβδομάδας εἰς τὴν ὑψηλοτέραν κορυφὴν τοῦ ὑψηλοτέρου βουνοῦ τῆς πατρίδος της, τοῦ Δένου, ἀχωρισμένην ἀπὸ τοῦ λοιποῦ κόσμου καὶ χειτανεύουσαν μᾶλλον μὲ τὴν Σελήνην παρὰ μὲ τὴν Γῆν ...» Τί χαριτωμένον γράμμα ποῦ που γράφει, μόλις κατῆλθεν ἀπὸ τὰ ὕψη της ! Μοῦ λέγει ὅτι εἶνε ἀκόμη παγωμένη ἀπὸ τὰ ψύχη τοῦ Βουνοῦ, ἐν τούτοις ὅμως μοῦ γράφει μὲ τόσην θερμότητα καὶ μάλιστα περὶ τοῦ Ἐράνου,—ὥστε δυσκολεύομαι νὰ το πιστεύσω. Τώρα ἄς μου φιλήσῃ τὴν *Ξανθὴν Νησιωτοπούλαν*, τὰ ἀνέκδοτα τῆς ὁποίας μὲ καταγοήτευσαν

Ἀστὲ τῆς Ἴδης [Ε] διὰ τὴν ὡραίαν καὶ ἐνθουσιώδη σου περὶ τοῦ Ἐράνου ἐπιστολήν, καὶ θερμὰ συγχαρητήρια διὰ τὰς ἐνεργείας σου Ἡ Κικὴ σὲ ὑπερευχαριστεῖ διὰ τὰ σπάνια καὶ πολύτιμα γραμματόσημα, τὰ ὁποῖα εἶχες τὴν καλοσύνην νὰ της στείλῃς. Εἶνε κατενθουσιασμένη ποῦ ἐπλούτισε μὲ αὐτὰ τὴν συλλογήν της.

Ταπεινὸν Ἴον, [ΕΕΕ] ὄχι, ποτὲ δὲν μου ἐπέρασεν ἡ ἰδέα, ὅτι ἠμποροῦσες νὰ με ξεχάσῃς καὶ νὰ παύσῃς νὰ μ' ἀγαπᾷς. Δὲν φαντάζεσαι μὲ πόσην χαρὰν ἀνέγνωσα τὴν ἐκτενῆ, ὡραίαν καὶ ἐνθουσιώδη ἐπιστολήν σου, ἐλπίζω δὲ ὅτι τώρα ποῦ ἡσύχασες ἀπὸ τὲς ἀρρώστειες, δόξα σοι ὁ Θεός, συχνὰ θά μου δίδῃς αὐτὴν τὴν εὐχαριστησιν. Ἐδιάβασα καὶ τὰ ποιήματά σου μὲ ὅλον τὸ μητρικὸν ἐνδιαφέρον Πολὺ καλοὶ οἱ στίχοι—αὐτὸ τὸ ἤξευρα καὶ ἀπὸ τὰς Ἀσκήσεις σου,—ἀλλὰ τὰ θέματα κάπως παλαιά, ἐξηντλημένα. Δὲν συμφωνεῖς ;

«Μὲ πόση χαρὰ βλέπω καθ' ἑβδομάδα νὰ μεγαλωνῇ ὁ «Ἑλληνόπαις!» — μοῦ γράφει ἡ *Τύρινς* [ΕΕ] —μοῦ φαίνεται πῶς ἀληθεια εἶνε παιδὶ ζῶν τῶν συνδρομητῶν, πῶς τὸ ἐπήραμεν ἐμεῖς ἀπὸ μιὰ φτωχὴ μητέρα γιὰ νὰ τῆς το μεγαλώσωμε καὶ νὰ τῆς το παρχιδώσωμε μεγάλο, γεμάτο γενναιότητα καὶ νέες ἐλπίδες. Φανταστοῦ τί εὔμορφο θὰ εἶνε, ὅταν θὰ ἔμβῃ γιὰ πρώτη φορὰ 'στὸ λιμάνι, καὶ θὰ γράφῃ ἐπάνω μὲ μεγάλα γράμματα : *Ἑλληνόπαις !*» — Κατενθουσιασμένη ἀκόμη ἡ *Τύρινς* καὶ διὰ τὸ ἄρθρον περὶ τῶν Λεοντιδέων· κρῖμα ὅμως ποῦ ἐμείναμεν μόνον μὲ τὸ ἄρθρον, διότι, καθὼς φαίνεται. τὸ θέαμα ἀνεβλήθη διὰ τὸ προσεχές.

Καὶ πάλιν ἐφέτος εἰς τὸ Ἀρσάκειον, τὴν ἑορτὴν τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας, ποῦ ἑορτάζει ὁ ναὸς τοῦ Καταστήματος, ἔκαμαν ὡραιοτάτην ἐσπερίδα καὶ διεσκέδασαν αἱ ἐσωτερικαὶ μαθήτριαι λαμπρά. Παρεστάθη ἡ «Ἐπίσκεψις τῆς Παραμάνας» ἡ γνωστὴ κωμῳδία, ποῦ ἐδημοσίευσα ἄλλοτε, καὶ ἀπηγγέλθη ὁ μονόλογος τοῦ κ. Ξενοπούλου «Τὸ μάθημα τῆς Ἱστορίας» ὑπὸ τῆς φίλης μου - *Ἱπποδαμείας Παπαδοπούλου*. Μοῦ γράφουν, ὅτι καὶ τὰ δύο ἐπέτυχαν πάρα πολύ.

Τὴν Μαγικὴν Εἰκόνα τοῦ 44 φυλλαδίου ἔλυσαν ἀκόμη καὶ οἱ ἑξῆς : *Αυσύχαρτον*, *Ἔνδοξος Ψαριανή*, (μὲ τὴν ἀλληλογραφίαν τῆς ὁποίας κ' ἐγὼ εἶμαι κατευχαριστημένη) *Κρῖνος τοῦ Κάμπου*, *Φίλεργος Φαΐαξ*, *Βουρλοροκέτα*, *Κατίνα Πεταλᾶ*, *Θεαγένης* (ἐμμέτρως) *Ἐθνικὸς Τμνος*, *Τέτιξ τῆς Ἀχαΐας*, *Εὐρυδίκη Β. Καράτσαλη*, *Τριφύλλι*, *Δημήτριος Ζαλοκώστας*, *Ἐλέφας Γολιάθ*, *Χωλὸς*, *Διάβολος* καὶ *Ριγολέτος*. Οἱ λοιποὶ εἰς τὸ προσεχές, καὶ πλέον μαζὶ μὲ τὴν λύσιν.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : *Ἀπόγονον τοῦ Χάση* (Γ. Τ. αὐτὸ ἐδιάλεξα, καὶ νομίζω ὅτι αὐτὸ ἐπροτιμοῦσες, τὸ *ντόπιο* φαίνεσαι ἔξυπνο παιδάκι, καὶ ἐλπίζω ὅτι εἰς τὸ κύκλον μας θὰ διακριθῇς· σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀγάπην σου καὶ διὰ τὰς ἐνεργείας σου· οἱ *Ἀπόγονοι τοῦ Χάση*, ἐεύρεις, εἶνε πολὺ ἔξυπνοι, καὶ θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ τους πολυπλαστάσωμεν·) *Τρίαιναν τοῦ Ποσειδῶνος* (Ε. Δ. αὐτὸ ἐδιάλεξα· πολὺ πολὺ παράξενα ἐμύριζε τὸ γράμμα σου· σὰ νὰ μου ἐνθυμίζῃ τὴ μυρωδιὰ τῶν γραμμάτων μιᾶς ἄλλης φίλης μου· τί τρέχει ; μήπως ἔχετε ἕνα γραφεῖο ;) *Τμημένην Φτώχειαν* (Ε. Ζ. ἔστειλα καὶ τοὺς τόμους, ἀναμένουσα τὰς ἐντυπώσεις σου.)

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίαι : ἡ *Ναυτοπούλα* δέχεται εὐχαρίστως τὴν ὑπὸ τῆς *Φιλομούσου Νεάνιδος* προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν, ἀναμένει δὲ ἐπιστολήν της· ἡ ἴδια εὐχαριστεῖ τὸν *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν* διὰ τὰς φιλοφρονήσεις του, ἂν καὶ ἄπορη πῶς, ἀφ' οὗ δὲν μετεχειρίσθη ἀκτῖνας τοῦ Ρέντγκεν, κατώρθωσε νἀνακαλύψῃ ὅτι ἔχει εὐγενῆ αἰσθήματα· — ὁ *Κόδρος* ἀσπάζεται τὸν *Τρομάραν* καὶ τον ἐρωτᾷ διατὶ δὲν ἀπήντησεν ἀκόμη εἰς τὰς ἐπιστολάς του· —ἡ *Ἐλένη Γκάτ*, *Μυλαίδη* καὶ *Ἀνθοδίαιον Ἀτθίδα*·—ἡ *Κατσαρίδα* μὲ τὸ *Μεγεξεδένιο Μπουκετάκι*, *Βασιλέα τοῦ Κατόργου* καὶ *Κοραλίαν Μασσαί*·—ἡ *Χιακὴ Μαργαρίτα* μὲ τὸν *Ἀτμοστρόβιλον*, *Ἀεροναυτοπούλαν*, καὶ *Καρδερίνα*·—τὸ *Ἔαρ τῶν Καρδιῶν* μὲ τὴν *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν*, *Ναυτοπούλαν* καὶ *Φιλόμουσον Νεάνιδα*—ἡ *Καρδία ὑπὸ Πέτραν* μὲ τὸν *Ἀδελφὸν τῆς Ταϋγέτης*, *Ταϋγέτην*, *Θεαγένην* καὶ *Κύκνειον Ἆσμα*·—ὁ *Φραγκλίνος* μὲ τὸν *Ρωβέρτον Γουϊσκάρδον*, *Ἀγγουρολογιώτατον* καὶ *Κεραυνόν*·—ἡ *Κεφαλὴ τῆς Μεδούσης* καὶ *Ριγολέτος*. Οἱ λοιποὶ εἰς τὸ προσεχές, καὶ πλέον μαζὶ μὲ τὴν λύσιν.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : *Ἀπόγονον τοῦ Χάση* (Γ. Τ. αὐτὸ ἐδιάλεξα, καὶ νομίζω ὅτι αὐτὸ ἐπροτιμοῦσες, τὸ *ντόπιο* φαίνεσαι ἔξυπνο παιδάκι, καὶ ἐλπίζω ὅτι εἰς τὸ κύκλον μας θὰ διακριθῇς· σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀγάπην σου καὶ διὰ τὰς ἐνεργείας σου· οἱ *Ἀπόγονοι τοῦ Χάση*, ἐεύρεις, εἶνε πολὺ ἔξυπνοι, καὶ θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ τους πολυπλαστάσωμεν·) *Τρίαιναν τοῦ Ποσειδῶνος* (Ε. Δ. αὐτὸ ἐδιάλεξα· πολὺ πολὺ παράξενα ἐμύριζε τὸ γράμμα σου· σὰ νὰ μου ἐνθυμίζῃ τὴ μυρωδιὰ τῶν γραμμάτων μιᾶς ἄλλης φίλης μου· τί τρέχει ; μήπως ἔχετε ἕνα γραφεῖο ;) *Τμημένην Φτώχειαν* (Ε. Ζ. ἔστειλα καὶ τοὺς τόμους, ἀναμένουσα τὰς ἐντυπώσεις σου.)

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίαι : ἡ *Ναυτοπούλα* δέχεται εὐχαρίστως τὴν ὑπὸ τῆς *Φιλομούσου Νεάνιδος* προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν, ἀναμένει δὲ ἐπιστολήν της· ἡ ἴδια εὐχαριστεῖ τὸν *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν* διὰ τὰς φιλοφρονήσεις του, ἂν καὶ ἄπορη πῶς, ἀφ' οὗ δὲν μετεχειρίσθη ἀκτῖνας τοῦ Ρέντγκεν, κατώρθωσε νἀνακαλύψῃ ὅτι ἔχει εὐγενῆ αἰσθήματα· — ὁ *Κόδρος* ἀσπάζεται τὸν *Τρομάραν* καὶ τον ἐρωτᾷ διατὶ δὲν ἀπήντησεν ἀκόμη εἰς τὰς ἐπιστολάς του· —ἡ *Ἐλένη Γκάτ*, *Μυλαίδη* καὶ *Ἀνθοδίαιον Ἀτθίδα*·—ἡ *Κατσαρίδα* μὲ τὸ *Μεγεξεδένιο Μπουκετάκι*, *Βασιλέα τοῦ Κατόργου* καὶ *Κοραλίαν Μασσαί*·—ἡ *Χιακὴ Μαργαρίτα* μὲ τὸν *Ἀτμοστρόβιλον*, *Ἀεροναυτοπούλαν*, καὶ *Καρδερίνα*·—τὸ *Ἔαρ τῶν Καρδιῶν* μὲ τὴν *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν*, *Ναυτοπούλαν* καὶ *Φιλόμουσον Νεάνιδα*—ἡ *Καρδία ὑπὸ Πέτραν* μὲ τὸν *Ἀδελφὸν τῆς Ταϋγέτης*, *Ταϋγέτην*, *Θεαγένην* καὶ *Κύκνειον Ἆσμα*·—ὁ *Φραγκλίνος* μὲ τὸν *Ρωβέρτον Γουϊσκάρδον*, *Ἀγγουρολογιώτατον* καὶ *Κεραυνόν*·—ἡ *Κεφαλὴ τῆς Μεδούσης*

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ἡ *Φιλόμουσος Νεᾶνις* μὲ τὴν *Ἐλένην Γκάτ*, *Μυλαίδην* καὶ *Ἀνθοδίαιον Ἀτθίδα*·—ἡ *Κατσαρίδα* μὲ τὸ *Μεγεξεδένιο Μπουκετάκι*, *Βασιλέα τοῦ Κατόργου* καὶ *Κοραλίαν Μασσαί*·—ἡ *Χιακὴ Μαργαρίτα* μὲ τὸν *Ἀτμοστρόβιλον*, *Ἀεροναυτοπούλαν*, καὶ *Καρδερίνα*·—τὸ *Ἔαρ τῶν Καρδιῶν* μὲ τὴν *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν*, *Ναυτοπούλαν* καὶ *Φιλόμουσον Νεάνιδα*—ἡ *Καρδία ὑπὸ Πέτραν* μὲ τὸν *Ἀδελφὸν τῆς Ταϋγέτης*, *Ταϋγέτην*, *Θεαγένην* καὶ *Κύκνειον Ἆσμα*·—ὁ *Φραγκλίνος* μὲ τὸν *Ρωβέρτον Γουϊσκάρδον*, *Ἀγγουρολογιώτατον* καὶ *Κεραυνόν*·—ἡ *Κεφαλὴ τῆς Μεδούσης*

σης μὲ τὴν *Περίλυπον Κερκυραίαν* καὶ *Ἐρ μῆν τοῦ Πραξιτέλους*· — ὁ *Ἑλληνομαθὴς Ἀ μερικανόπαις* μὲ τὸ *Σόρε κ' Ἔλα, Τριφύλλι* καὶ *Ἐρημοκλῆσι* — ἡ *Ἑλληνὶς τοῦ Βορρᾶ* μὲ τὴν *Ἰωάνναν Μαρκέτη*, *Πτηνὸν τῆς Ἐρ ήμου*, *Ἑλληνίδα τῶν Καυκασίων* καὶ *Νο σταλγὸν Ἑλληνα* — ἡ *Κατίνα Λαζαρίμου* μὲ τὸν *Ροβέρτον Γοϊσκάρδον*, *Ναύαρχον Θερ βέραν* καὶ *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* — ἡ *Πειραϊκὴ Ἄβρα* μὲ τὸν *Γουλιέλμον Τέλλον* καὶ *Ρωσσικὴν Καραμέλλαν* — ἡ *Ἀμυδρὰ Λάμψις* μὲ τὴν *Μαγευμένην Ἀκρογιαλιάν*, *Αἰγυπτίωτον Χελιδόνα* καὶ *Καρδίαν Μουσικῆς* — τὸ *Τρε μοσθένον Ἀστέρι* μὲ τὴν *Καρδίαν Μουσικῆς*, *Ἐρυθρὰν Θάλασσαν* καὶ *Φωτοβόλον Ἄστρον* — ἡ *Γρυτιάρα* μὲ τὸν *Ναυτόπαιδα*, *Κόδρον* καὶ *Ἑλληνοκούλαν* — ἡ *Ροδοφωτισμένη Δύσις* μὲ τὸν *Ἀσκληπιάδην*, *Ἀθηνᾶν Τραπεζουντίου* καὶ *Λύραν τοῦ Ὀρφέως* — τὸ *Φόδην Μίγδην* μὲ τὴν *Ἐλίζαν Γέρυξεν*, *Κόρην τοῦ Βουνοῦ* καὶ *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν* — τὸ *Μαμοῦθ* μὲ τὸν *Τρομερὸν Γίγαντα* — τὸ *Φάσμα τῆς Νυκτὸς* μὲ τὸν *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν* καὶ *Τσούχτραν* — ἡ *Βασιλὶς τῆς Ἐρήμου* μὲ τὴν *Ναυσικᾶν Δαμάσκου*, *Ἰωάν νην Ψύχαν* καὶ *Νοσταλγὸν Ἑλληνα* — ἡ *Θάλλουσα Μυρσίνη* μὲ τὴν *Μελαγχολικὴν Ναυτοπούλαν*, *Ἐσμεράλδαν* καὶ *Κάρμεν Σύλβα* — ἡ *Ἑλληνικὴ Ναυαρχὶς* μὲ τὸν *Ἀρχι ναύαρχον Θεμιστοκλέα*, *Γουλιέλμον Τέλλον* καὶ *Ἀνθισμένον Μενεξέν* — ὁ *Ἀγγουρολογιώτατος* μὲ τὸν *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν* — ὁ *Χωλὸς Διάβολος* μὲ τὸν *Ἄγριον Μάγδην* — ὁ *Ἄρατος* μὲ τὸν *Τρομάραν*, *Χιωτοπούλαν* καὶ *Βασιλίδα τῆς Ἐρήμου* — *Ἡρόδικος* ὁ *Σηλυβριανὸς* μὲ τὸν *Θεαγένην* καὶ *Χιωτοπούλαν* — ἡ *Ρωσσικὴ Καραμέλλα* μὲ τὸ *Ἀφρισμένον Κῦμα* καὶ *Ξενητευμένην Ἑλληνοπούλαν*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας* (δὲν ἠξεύρω κατὰ πόσον εἰμπορεῖ νὰ ἐπιτύχῃ μία τοιαύτη ἀγορά· ὁπωσδήποτε γράψε πρὸς τὴν *Χειμωνιάτικην Διακάδαν*, καὶ βλέπομεν·) *Κόδρον* ([Ε] διὰ τὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ τοῦ «Ὑπὲρ Πατρίδος») *Χωλὸν Διάβολον* (ἔ,ὀλίγον ἀκόμη, καὶ ἡ περιέργειά σου διὰ νὰ μάθῃς τὸ τέλος τοῦ Ρογήρου, θὰ ἱκανοποιηθῇ·) *Ἐλένην Ι. Γκάτ* ([Ε] διὰ τὰς ἐκ Πόρου ἐντυπώσεις σου·) *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλὸν* (δὲν ἐνόησα καλὰ τὴν σημασίαν τῆς παροιμίας σου· τί σχέσιν ἔχει;) *Ροδοστεφανωμένην Ἀνοιξιν* (ἡ ὁποία δὲν μὲ ἐξαχνᾷ οὔτε λεπτό·) *Δεσποινίδα Σατωβριάνδου* (γράφε μου λοιπὸν συχνότερα· τὰ παράπονά σου περὶ καθυστερήσεως τετραδίων σοῦ εἶνε εὔκολον νὰ τα κάμῃς προφορικῶς, ἀφ' οὗ ἡ ἀνταλλαγὴ ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ καὶ χέρι—χέρι·) *Βουρλοροσέταν* (σὲ συγχαίρω διὰ τὰς ἐνεργείας σου· δὲν ἠξεύρω τί ἀπέκαμεν ὁ Σύλλογος· ὁπωσδήποτε, ἂν γίνῃ, θὰ ἰδῇς τὴν σχετικὴν εἰδοποίησιν·) *Ἀνθοπώλιδα τῆς Βερώνης* (δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐννοήσω ποῦ καὶ πῶς συνέβη ἡ ὑπεξαίρεσις τῆς ταινίας τοῦ τετραδίου σου· ἐχάλασα τὸν κόσμον εἰς τὸ γραφεῖον, ἀλλὰ δὲν ἀνακάλυψα τίποτε· ἀχ, καὶ νὰ τον ἤξευρα τὸν κλέπτην!..) *Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου* (μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν ἔλαβα τὴν πρώτην σου ἐπιστολήν· ἐλπίζω ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ μάθῃς τὸν ὀργανισμόν μας, ἀφ' οὗ ἔχῃς διδάσκαλον τὸν παλαιόν μου φίλον *Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου*, ὁ ὁποῖος σοῦ παρεχώρησε καὶ τὸ ψευδώνυμόν του· ἄλλοτε, ἐὰν ἠθελες, ἔδρασε πολὺ εἰς τὸν κύκλον μας, τὸ ὁποῖον περιμένω τώρα καὶ ἀπὸ σέ· εἰπέ του ὅτι αἱ σύγχρονοί του περὶ ὧν ἐρωτᾷς,—ἐκτὸς τοῦ *Παχέος Τσίρου*,—φαίνονται ἀλλ' ὁπωσδήποτε ἀραιότερα, ἕνεκα... ὁρίου ἡλικίας·) *Φλοῖσβον τοῦ Εὐξείνου* (σὲ συγχαίρω διὰ τὰς προσδους σου· εἶμαι βεβαία ὅτι ὁ «Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης» θὰ σ' ἐνθουσιάσῃ·) *Ἀράχνην* (λίαν πρωσεχοῦς· ἡ περὶ ἧς μ' ἐρωτᾷς, ἔχει καιρὸν νὰ μου γράψῃ·) *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος* (νομίζω ὅτι δὲν τον εἶδες τὸν ναύτην·) *Ἐλαφρὰν Ἀκατον* (βεβαίως, εἶνε κόρη τοῦ Ὑπουργοῦ·) *Ἀδηφάγον Στρουθοκάμηλον* (φαντάζομαι τί λαμπρὸν φόρεμα θὰ σου φέρουν ἀπὸ τὸ Παρίσι! κ' ἐγὼ ἔχω διαβάσῃ αὐτὰ τὰ τρία βιβλία ποῦ λέγεις, καὶ μου ἤρεσαν πολύ· εἶδες τί ἀστεῖος ποῦ εἶνε ὁ κύριος Ταρταρῖνος; σὲ συγχαίρω διὰ τὰς προσδους εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ [Ε] διὰ τὴν ἀρεσκὴ καὶ χαριτωμένην ἐπιστολήν·) *Θαυμαστὴν τῶν Ὡραίων Τεχνῶν* (δυστυχῶς, δὲν μου μένει καιρὸς δι' ἀποστολὰς βιβλίων, ποῦ δὲν ὑπάρχουν εἰς τὸ Γραφεῖόν μου· νὰποταθῇς εἰς τὸ Διεθνὲς Βιβλιοπωλεῖον Βίλμπεργ· ἔχεις πολὺν καιρὸν νὰ μου γράψῃς, καὶ ἐπερίμενα περισσότερα·) *Ποταμὸν Εὐράνων* (εἰς τὸ προσεχές· καθένας μὲ τὴν σειράν·) *Γραβιᾶν* (εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου ἀπαντῶ ναί· ἡ πρότασίς σου περὶ ἀλληλογρ. δὲν θὰ δημοσιευθῇ, διότι τὸ γένος τοῦ ψευδωνύμου σὲ ἠπάτησε·) *Ἀνδρέαν Νικολόπουλον* (ἐστειλα γράφε μου·) *Χαριτωμένην Μουρίτσαν* (πολὺ χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ καὶ θὰ μου γράψῃς·) *Αἰγυπτίαν Ἀθηνᾶν* ([ΕΕΕΕ] δι' ὅσα ἔξοχα γράφεις περὶ τοῦ Ἠράνου· ἀναμένω τὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ τῆς νέας διαμονῆς·) *Θεαγένην* ([ΕΕΕΕ] καὶ ἡ ἰδική σου ἐπιστολὴ μὲ κατενθουσίασε·) *Βασιλίδα τῆς Ἐρήμου* (τὸ ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖ ὁ φίλος Ψ. τὸ ἔχει ἄλλος· ἂς ἐκλέξῃ λοιπὸν νέον καὶ ἂς μου γράψῃ ὁ ἴδιος, ἐπαναλαμβάνων καὶ τὰς προτάσεις σου, τὰς ὁποίας δὲν δημοσιεύω ἄνευ ψευδωνύμου·) *Νέον Ἡρακλέα* (ὀφείλεις τεχ. τριῶν τετραδίων, ἤτοι λεπτὰ 30·) *Ἐθνικὸν Τμνον* (μὲ λυπεῖς, λέγων ὅτι μ' ἐνοχλοῦν αἱ ἐπιστολαί σου·) *Σεκόπουλον Βηγαζίδην* καὶ *Παπαδόπουλον* (σᾶς συγχαίρω διὰ τὴν ἐπιστολήν σας· ἀλ' αὐτὰ θὰ γίνουν, ἀλλ' ἀργότερα·) *Βράχον τῆς Νεραμπάτοβας* (ἔστειλα·) *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου* (εὖγε σε! ὅσα ἔκραξες ὑπὲρ τοῦ Ἠράνου· ἂν δὲν σου ἀπέδοσαν ἀκόμη τὰ τετράδια, αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ἐγὼ δὲν σε ἀγαπῶ·) *Ἀρχηγὸν τῶν Μολυβέρων Στρατιωτῶν* (ἔχει καλῶς·) *Πειραιομένον Καρχαρίαν Τριφύλλι* (λοιπὸν περιμένω· θὰ το δεῖξετε!) *Χριστογεγειάτικο Δενδράκι*, *Μενεξεδένιαν* (σὲ συγχαίρω διὰ τὰς ἐνεργείας σου· ὄχι, ἐκ Ζακύνθου δὲν ἔλαβα χρήματα διὰ τὴν «Γυφτοκούλαν»·) *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* καὶ *Ροδοφωτισμένην Δύσιν* (σᾶς ἀπαντῶ συμβολικῶς· λοιπὸν ἐγκρίνω τὸ *δεύτερον*· ὄχι ὅμως διὰ τοῦ γραφείου μου—δὲν εἶνε ἀνάγκη,—ἀλλ' ἀπευθείας· ἐπιθυμῶ μόνον νὰ με κρατῆτε ἐνημέρον.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 6 *Ὀκτωβρίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 27 Δεκεμβρ.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίδον νὰ γράψουν τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, κυκλοφορεῖ ἐν τῇ Γραφείῳ μας εἰς φακίλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

647. Δεξιγρίφος.

Τετράποδον τὸ ἕνα, ὡραῖα ἄνθη τἄλλο.
Καὶ τ' ὅλον εἶνε χώρα εἰς κράτος τι μεγάλο.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κερκυραϊκῆς Νυκτὸς

648. Συλλαβόγριφος

Φθόγγος μουσικῆς τὸ πρῶτον, τὸ δὲ δεύτερον [φωτίζει.
Καὶ τὰ δύο ἀρχαία πόλις, ἣν λατρεία τις φη- [μίζει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταντάλου

649. Στοιχειόγριφος.

Ὅπως ἔχω, εἰμ' ἀρχαῖος λυρικὸς ἐξακου- [σμένος.
Ἂν μάλλαξῃς τὸ κεφάλι, ναύαρχός τις νικη- [μένος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρεμάρα

650. Ἀνημῶδες Αἴνιγμα.

Ἡμέρα ἠτοὺς κάμπους περπατῶ,
Νύκτα σὲ κάστρο κατοικῶ.
Γυναῖκα ἔχω στρατηγό,
Γεννᾷ στρατὸ καὶ ἀρχηγό.
Τοὺς κόπους μου τρώγει φωτιά,
Ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Λουλεῶδι τοῦ Βουνοῦ

651. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 = Ζῷον.
2 5 7 6 7 = Τόπος δενδρόφυτος.
3 2 5 2 = Ἐπίρρημα.
4 5 6 7 = Πρᾶγμα εὐχρηστότατον.
5 2 1 1 6 7 = Κάτι βαθύ.
6 3 2 5 6 7 = Ἐπίθετον.
7 2 5 6 7 = Θαλάσσιον φαινόμενον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθοφόρου Ἀρματοῦ

652. Ἀπροσδόκητον.

Πότε ἡ εἰκὼν δμοιάζει μὲ τὸ πρωτότυπον;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀντίο Μαστέλο [Ε]

653—654. Μεταμορφώσεις.

1. — Ὁ *Κῶος* διὰ 10 μεταμορ. νὰ γίνῃ *Γάτα*.
2. — Ὁ *Ἄρος* διὰ 5 » νὰ γίνῃ *Πῶλος*

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ροδίτου Γοϊσκάρδου

655—659. Μαγικὴ Συλλαβή.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίζονται ἄλλαι τόσαι λέξεις;

ποία, πρός, Πάρος, μία, Ἴος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ποφοῦ Πιτσκαποῦ

660 Συλλαβικὴ Ἀκροστοιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, ἀποτελοῦν τὄνομα διασήμου Γάλλου ποιητοῦ.—1, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 2, Σάτυρος. 3, Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας. 4, Ἐπίρρημα ὁμηρικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἐθνικοῦ Κατεχθηματηρίου

661. Φωνηεντόλιπον.

ν-γπ τ-τς-π-τν-λλν-πρττν-ν-γ-τς-γπ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Θεραπαινίδος τῶν Μουσῶν

662. Ἰνδικὸς Γρίφος

Π 2 (ἀντωνυμία) τ 1 (ἄρθρον) λ 5 (μετοχὴ) ο 2 (ἐπίρρημα) Ε 3 (ρῆμα) χ 5 (οὐσιαστικόν.)

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Συναχωμένου Πάντι κο 8

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τοῦ 36 καὶ 37 φυλλαδίου

493. Λευκάς, Λευκόν. — **494.** Πυραμὶς (πυρά, μῦς). — **495.** Οἱ πολέμοι ἦσαν ἁλιεῖς, ἡ πόλις ἦτο ἡ θάλασσα, ἡ ὁποία ἔφυγε διὰ τῶν δικτύων, οἱ δὲ πολῖται τὰ ψάρια, τὰ ὁποῖα συνελήφθησαν καὶ ἐμαγειρεύθησαν.

496. ΠΛΑΤΩΝ (ΔΠΛΑ ΤΩΝ) **497** ΑΘΗΝΑ

ΛΕΠΙΣ (κα ΛΕ ΠΙΣτευε)	Ι
ΑΠΙΣ (ΑΠΙΣτία)	Υ
ΤΙΣ (ΠαρύσαΤΙΣ)	Π
ΩΣ (ἀσαφΩς.)	Ρ
Ν (Νίκα)	ΑΡΗΣ

498—499. 1, Γέρων, Νέρων, Ο νέων, νέως, ἕως, ὡς, κῶς, πᾶς, παῖς. Σ 2, Ἔτος ἕλος, ὅλος, ἕσον, ὅλον, ὅσον, Σ ἴον, ἴων, ἰὼν, αἰὼν. — **500—502.** 1, Ε Τίμα τοὺς γονεῖς σου. 2, Ὁ Θωμᾶς ΝΕΑΙΡΑ ἦτο ἄπιστος μαθητής. 3, Ὁ κόραξ εἶνε μέλας. — **503.** ΑΥΡΑ, ΥΔΩΡ, ΣΩΜΑ, ΤΡΥΞ (ΑΥΣΤρία, ΥΔΩΡ, ΡΩΜΥλος, ΑΡΑΞος) — **504.** Μάθε γέρο γράμματα 'στὰ παραγεράματα. — **505.** Διαβολὴν μισῶ.

---

506. Ἰωάννης (ἰὼ, ἄν, εἰς.) — **507.** Μέκκα, Μόκκα. — **508.** Στόμα, Ἀτμός. — **509.** Τὸ γράμμα Θ. —

510.

ΒΑΤΟΣ	
ΚΥΒΟΣ	
ΛΑΡΟΣ	
ΚΩΝΩΨ	
ΝΕΡΩΝ	

511. Ὁ Παλαμήδης, ἡ παλαμῆδα, τὸ Παλαμῆδι. — **512.** ΒΟ ΝΑΠΑΡΤΗΣ (ὄναρ, ναός, ἄρτρον, Πάρος, ῥάπτης, Τῆνος, ἦπαρ, Σπάρτη.) — **513.** Ματαιότης ματαιοτήτων, τὰ πάντα ματαιότης· — **514.** Τὸ «Γπὲρ Πατρίδος» ἐξεδόθη.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1899.